

Η

ΑΡΧΗ ΕΞΕΤΑΣΗΣ ΠΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ (Α.Ε.Π.Π.)

3ο ΚΛΙΜΑΚΙΟ

Συνεδρίασε την 8-3-2022 με την εξής σύνθεση: Μιχαήλ Διαθεσόπουλος Πρόεδρος και Εισηγητής, Μαρία Βύρρα και Σωτηρία Σταματοπούλου, Μέλη.

Για να εξετάσει την από 16-8-2021 Προδικαστική Προσφυγή με Γενικό Αριθμό Κατάθεσης (ΓΑΚ) Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (ΑΕΠΠ) 1637/17-8-2021 του οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου.

Κατά της αναθέτουσας αρχής «...», νομίμως εκπροσωπούμενης.

Του από 23-8-2021, κατόπιν της από 17-8-2021 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου (πρώτος παρεμβαίνων).

Του από 26-8-2021, κατόπιν της από 17-8-2021 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου (δεύτερος παρεμβαίνων).

Και του από 27-8-2021, κατόπιν της από 17-8-2021 κοινοποίησης της προσφυγής, παρεμβαίνοντος οικονομικού φορέα «...», νόμιμα εκπροσωπούμενου (τρίτος παρεμβαίνων).

Με την ως άνω προδικαστική προσφυγή, ο προσφεύγων ζητά την ακύρωση της από 5-8-2021 κοινοποιηθείσας με αριθμό 16/29.07.2021 (θέμα 11ο) απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος έκρινε αποδεκτές τις προσφορές των παρεμβαινόντων, στο πλαίσιο της διαδικασίας ανάθεσης δημόσιας σύμβασης για την «ΠΑΡΟΧΗ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΨΥΧΙΚΗΣ ΥΓΕΙΑΣ ... ΑΡΜΟΔΙΟΤΗΤΑΣ ΤΟΥ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΥ ΓΙΑ ΕΝΑ (1) ΕΤΟΣ», εκτιμώμενης άνευ ΦΠΑ 520.918,79 ευρώ, που απεστάλη για δημοσίευση στην ΕΕΕΕ την 18-2-2021 και δημοσιεύθηκε στο ΚΗΜΔΗΣ ... την 23-2-2021 και στο ΕΣΗΔΗΣ με συστημικό α/α Η αναθέτουσα υποβάλλει τις από 31-8-2021 Απόψεις της.

Η συζήτηση άρχισε αφού το Κλιμάκιο άκουσε τον Εισηγητή.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της προσφυγής κατεβλήθη κατ' άρ. 5 ΠΔ 39/2017 και άρ. 363 Ν. 4412/2016 παράβολο με αρ. ..., ποσού 2.604,60 ευρώ.

2. Επειδή, στο πλαίσιο διαδικασίας εμπίπτουσας στην αρμοδιότητα της ΑΕΠΠ λόγω αξίας και χρόνου αποστολής προς δημοσίευση, εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος ασκείται εκ του τέταρτου αποδεκτού μειοδότη, κατά παρέκταση στην αμέσως επόμενη από την 15-8-2021, εργάσιμη ημέρα, η από 16-8-2021 προσφυγή του κατά της από 5-8-2021 κοινοποιηθείσας εκτελεστής πράξης περάτωσης σταδίων δικαιολογητικών συμμετοχής-τεχνικών και οικονομικών προσφορών, καθ' ο μέρος κρίθηκαν αποδεκτοί οι από 23-8-2021, 26-8-2021 και 27-8-2021, εμπροθέσμως και μετ' εννόμου συμφέροντος, ύστερα από την από 17-8-2021 κοινοποίηση της προσφυγής, παρεμβαίνοντες, πρώτη, δεύτερη και τρίτη αντίστοιχα, παρεμβάσεις (πρώτος μειοδότης και προσωρινός ανάδοχος, τρίτος μειοδότης και δεύτερος μειοδότης, αντίστοιχα). Άρα, η προσφυγή και οι παρεμβάσεις πρέπει να γίνουν τυπικά δεκτές και να εξετασθούν περαιτέρω κατ' ουσία.

3. Επειδή, κατά την προσφορά του πρώτου παρεμβαίνοντος, οι αποδοχές των εργαζομένων ανέρχονται σε 331.751,65 ευρώ και οι αναλογούσες εισφορές άνευ κόστους ΕΛΠΚ, ανέρχονται σε 74.776,82 ευρώ, κατά σαφή δήλωση στην οικονομική προσφορά του παρεμβαίνοντος και άρα, οι εισφορές υπολογίστηκαν ως ποσοστό $74.776,82/331.751,65= 22,54\%$ για όλη τη διάρκεια της σύμβασης. Στην προσφορά του δεύτερου παρεμβαίνοντος οι αποδοχές των εργαζομένων ανέρχονται σε 330728,04 ευρώ και οι αναλογούσες εισφορές άνευ κόστους ΕΛΠΚ (που αναφέρει ως 46,67 μηνιαία και άρα, $12 \times 46,67=560,04$ ευρώ για τη δωδεκάμηνη διάρκεια της σύμβασης), ανέρχονται σε $(75.106,20-560,04=)$ 74.546,16 ευρώ, κατά την οικονομική προσφορά του παρεμβαίνοντος και άρα, οι εισφορές υπολογίστηκαν ως ποσοστό $74546,16/330728,04= 22,54\%$ για όλη τη διάρκεια της σύμβασης. Στην προσφορά του τρίτου παρεμβαίνοντος οι αποδοχές των εργαζομένων ανέρχονται σε 330.501,69 ευρώ και οι αναλογούσες εισφορές άνευ κόστους

ΕΛΠΚ, ανέρχονται σε 74.495,08 ευρώ, κατά σαφή δήλωση στην οικονομική προσφορά του παρεμβαίνοντος και άρα, οι εισφορές υπολογίστηκαν ως ποσοστό $74.495,08/330.501,69= 22,54\%$ για όλη τη διάρκεια της σύμβασης. Η διάρκεια της σύμβασης, κατά τον όρο 1.3 της διακήρυξης είναι δωδεκάμηνη. Δεδομένου ότι δεν ορίστηκε οτιδήποτε ειδικότερο περί χρόνου έναρξης της σύμβασης, προκύπτει ότι για τη σύνταξη των οικονομικών προσφορών και δεδομένου ότι όλες οι προσφορές υποβλήθηκαν την 24-3-2021, ο χρόνος διάρκειας της σύμβασης για τη σύνταξη οικονομικής προσφοράς αφορά το διάστημα από 25-3-2021 έως και 24-3-2022 ή κατά 282 ημέρες εντός του 2021 και κατά 83 ημέρες εντός του 2022 ή κατά $77,2603\%$ ($282/365$) εντός του 2021 και κατά $22,7397\%$ ($83/365$) εντός του 2022. Κατά το δε άρθρο 48 του ν. 4670/2020 (Μείωση εισφορών εργοδότη εργαζομένου) ορίζεται ότι « Από την 1η Ιουνίου 2020 στις περιπτώσεις πλήρους απασχόλησης οι ασφαλιστικές εισφορές των μισθωτών μειώνονται κατά 0,90 ποσοστιαίες μονάδες ως ακολούθως: 1. Κατά 0,75 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ κλάδου ανεργίας. Η μείωση επιμερίζεται κατά 0,48 πμ στο ασφάλιστρο του εργοδότη και κατά 0,27 πμ στο ασφάλιστρο του εργαζομένου. Το συνολικό ασφάλιστρο υπέρ ανεργίας διαμορφώνεται σε 4,25 % και κατανέμεται 2,69 % στον εργοδότη και 1,56 % στον εργαζόμενο. 2. Κατά 0,15 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ του Ενιαίου Λογαριασμού για την εφαρμογή Κοινωνικών Πολιτικών (ΕΛΕΚΠ) του άρθρου 34 παρ. 4 περίπτωση β' του ν. 4144/2013 (Α' 88), η οποία μειώνεται από την εισφορά που προβλέπεται στο άρθρο 7 παράγραφος 1, περίπτωση β', εδάφιο α' του ν.δ. 2963/1954 (Α' 195), και αφορά αποκλειστικά ασφάλιστρο του εργαζόμενου. Το αντίστοιχο ασφάλιστρο του εργαζομένου υπέρ ΕΛΕΚΠ διαμορφώνεται σε 1,20 % και κατανέμεται 0,85 % υπέρ πρώην ΟΕΚ (ν.δ. 2963/1954) και 0,35% υπέρ πρώην ΟΕΕ (ν. 678/1977, Α' 246 και άρθρο 7 του ν. 3144/2003, Α' 111). », στο δε άρθρο 97 του ν. 4387/2016 (Εισφορές επικουρικής ασφάλισης) ορίζεται ότι « 1. Από την 1.6.2016 και μέχρι τις 31.5.2019, το ποσό της μηνιαίας εισφοράς για την επικουρική ασφάλιση στο Ε.Τ.Ε.Α. όλων των μισθωτών, ασφαλισμένων πριν και μετά την 1.1.1993, υπολογίζεται σε ποσοστό 3,5% για τον

ασφαλισμένο και σε ποσοστό 3,5% για τον εργοδότη επί των ασφαλιστέων αποδοχών του εργαζομένου, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 38. Από 1η.6.2019 και μέχρι τις 31.5.2022, το ποσό της μηνιαίας εισφοράς στο Ε.Τ.Ε.Α. όλων των μισθωτών, ασφαλισμένων πριν και μετά την 1.1.1993, υπολογίζεται σε ποσοστόν 3,25% για τον ασφαλισμένο και σε ποσοστό 3,25% για τον εργοδότη επί των ασφαλιστέων αποδοχών του εργαζομένου, όπως προσδιορίζονται στο άρθρο 38. Μετά το πέρας της εξαετίας, το ποσοστό της μηνιαίας εισφοράς επανέρχεται στο ύψος που ίσχυε στις 31.12.2015.».

Περαιτέρω, στο άρθρο 31 του ν. 4756/2020 (Μείωση ασφαλιστικών εισφορών εργοδότη-εργαζομένου) ορίζεται: «1. Από την 1η Ιανουαρίου 2021 οι ασφαλιστικές εισφορές των μισθωτών εργαζομένων σε φορείς εκτός δημόσιων υπηρεσιών, αποκεντρωμένων διοικήσεων, ΟΤΑ α' και β' βαθμού και νομικών προσώπων αυτών, νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου εντός Γενικής Κυβέρνησης, μειώνονται κατά τρεις (3) ποσοστιαίες μονάδες από το ύψος που είχε διαμορφωθεί την 1η.6.2020, ως ακολούθως: α) Κατά 1,85 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ κλάδου ανεργίας. Η μείωση επιμερίζεται κατά 1,49 πμ στο ασφάλιστρο του εργοδότη και κατά 0,36 πμ στο ασφάλιστρο του εργαζομένου. Το συνολικό ασφάλιστρο υπέρ ανεργίας διαμορφώνεται σε ποσοστό 2,4 % και κατανέμεται κατά 1,2 % στον εργοδότη και κατά 1,2 % στον εργαζόμενο. β) Κατά 0,30 ποσοστιαίες μονάδες (πμ) των ασφαλιστρών υπέρ του Ενιαίου Λογαριασμού για την εφαρμογή Κοινωνικών Πολιτικών (Ε.Λ.Ε.Κ.Π.) της περ. α' της παρ. 4 του άρθρου 34 του ν. 4144/2013 (Α' 88), η οποία μειώνεται κατά 0,12 πμ από την εργοδοτική εισφορά υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού Ανεργίας (Ε.Κ.Λ.Α.), σύμφωνα με το άρθρο 15 του ν. 2224/1994 (Α'122) και κατά 0,18 πμ από την εργοδοτική εισφορά υπέρ του Ειδικού Λογαριασμού Προγραμμάτων Επαγγελματικής Κατάρτισης και Εκπαίδευσης (Ε.Λ.Π.Ε.Κ.Ε.), σύμφωνα με το άρθρο 14 του ν. 2224/1994. Το συνολικό ασφάλιστρο της περ. α' της παρ. 4 του άρθρου 34 του ν. 4144/2013 διαμορφώνεται σε 0,16 % και κατανέμεται ως εξής: ... 3. Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου ισχύουν μέχρι την 31η.12.2021.».

Επομένως, κατ' άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 είναι σαφές ότι η οικεία διά του

άρθρου αυτού, μείωση των εισφορών, ανάγεται σε συγκεκριμένο και περιορισμένο χρονικό πλαίσιο, με συγκεκριμένο χρόνο λήξης ισχύος την 31-12-2021. Ήτοι, από 1-1-2022, οι ασφαλιστικές εισφορές θα επανέλθουν στο έως και 31-12-2020 καθεστώς και ύψος, ως είχαν και εξακολουθούν καταρχήν να έχουν, κατά τις λοιπές προαναφερόμενες και εξακολουθούσες να τελούν σε ισχύ, διατάξεις. Άλλωστε, το άρ. 31 Ν. 4756/2020 δεν καθορίζει το πρώτον, εξυπαρχής και ανεξάρτητα από άλλες διατάξεις, τις εισφορές, αλλά «μειώνει» αυτές σε σχέση με το καταρχήν ισχύον περί αυτών καθεστώς. Ειδικότερα (βλ. Αποφάσεις ΑΕΠΠ 1468, 1469/2021), το άρ. 31 Ν. 4756/2020 (όπως και οιαδήποτε άλλη διάταξη) δεν επιφέρει κάποια τροποποίηση στο εξυπαρχής περιεχόμενο των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και δεν καταργεί, τροποποιεί ή επαναρυθμίζει τις εισφορές που οι οικείες διατάξεις ορίζουν, αλλά το πρώτον καθορίζει ειδική και για συγκεκριμένο χρονικό διάστημα με αρχή και λήξη, μείωση επί των εξ αυτών των διατάξεων επιβαλλομένων (που ούτως εξακολουθούν να συνιστούν την καταρχήν ρύθμιση, εφ' ης η συγκεκριμένης χρονικής ισχύος μείωση) και άρα, δεν προκύπτει εκ του άρ. 31 Ν. 4756/2020, κανένα ζήτημα ασάφειας ή αμφιβολίας περί της διατήρησης σε ισχύ αυτών, για κάθε άλλο χρόνο, πριν και μετά, το συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο ισχύος, του άρ. 31 Ν. 4756/2020, ήτοι έως και 31-12-2020, αλλά και από 1-1-2022 και ασχέτως των επόμενων μελλοντικών ασφαλιστικών ρυθμίσεων που δεν είχαν επέλθει και δεν δύναντο να προβλεφθούν κατά τον χρόνο υποβολής προσφορών στη νυν διαδικασία. Επιπλέον, σαφώς δεν αποκλείεται ο νομοθέτης με νέο νόμο να παρατείνει την ισχύ του άρ. 31 Ν. 4756/2020 ή ισοδυνάμως, να ορίσει εξακολούθηση της μείωσης αυτής και για το 2022 ή για οιοδήποτε άλλο διάστημα. Πλην όμως τούτο, ακριβώς απαίτησε νέο νόμο, πράγμα όλως άγνωστο και υποθετικό και πάντως, ουδόλως προκύπτει, απορρέει ή έχει οιοδήποτε έρεισμα στο άρ. 31 Ν. 4756/2020. Αν τέτοιος νόμος δεν υπάρχει κατά τον κρίσιμο χρόνο υποβολής προσφορών στη νυν διαδικασία, οι προσφορές που έπρεπε να συνταχθούν με το τότε ισχύον καθεστώς και όχι μελλοντικές προβλέψεις ή υποθέσεις, θα έπρεπε να υπολογιστούν με το δεδομένο ότι οι εισφορές άνευ ετέρου και αυτοδίκαια επανέρχονται από 1-1-

2022 στο ύψος της 31-12-2020. Τούτο είναι όλως σαφές και απορρέει ακριβώς από το άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και ουδεμία ασάφεια της νομοθετικής διάταξης υφίσταται σχετικά με το αν το καθεστώς εισφορών που ορίζει η διάταξη αυτή, λήγει στις 31-12-2021, αφού τούτο ακριβώς αναφέρει επί λέξει. Προφανώς, οι προσφέροντες θα δύναντο να υπολογίσουν με τους συντελεστές του άρ. 31 Ν. 4756/2020 τις εισφορές για το 2021, αν δεν υφίστατο στη διάταξη αυτή, η παρ. 3 που ορίζει συγκεκριμένη ισχύ, την εφαρμογή της οποίας παραμερίζουν οι εκ του πρώτου παρεμβαίνοντος, προβαλλόμενες ερμηνείες ή έστω θα δύναντο να υποτεθεί ως ασαφές το καθεστώς του 2022, αν τυχόν είχαν καταργηθεί οι λοιπές ως άνω διατάξεις (οπότε θα δημιουργείτο νομοθετικό κενό για το 2022 και εξής, εξαιτίας του συνδυασμού του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και της τυχόν κατάργησης των λοιπών ως άνω διατάξεων). Όμως, ουδόλως οι διατάξεις των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 έχουν καταργηθεί και δη, κατά το κρίσιμο διάστημα υποβολής των νυν προσφορών, και άρα, η συναγωγή περί του 2022 και των εισφορών του, ασάφειας, νομοθετικού κενού ή και δυνατότητας υπολογισμού τους με βάση το άρ. 31 Ν. 4756/2020, πρώτον, άγουν σε μη λήψη υπόψη της παρ. 3 αυτού, δεύτερον, άγουν παρανόμως σε ουδόλως προβλεπόμενη στο νόμο ανενέργεια ή κατάργηση των διατάξεων των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και τρίτον, παράγουν επί της ουσίας και προκαταλαμβάνουν τη θέσπιση, νέας διάταξης τυπικού νόμου, που ουδόλως υφίστατο κατά τον χρόνο σύνταξης προσφορών, η οποία θα τροποποιούσε εκ νέου για νέο χρονικό πλαίσιο το καθεστώς εισφορών ή θα καταργούσε ή τροποποιούσε τους Ν. 4670/2020 και 4387/2016 ή θα τροποποιούσε την παρ. 3 άρ. 31 Ν. 4756/2020, κατά τρόπο ώστε να μεταβάλει το χρονικό πεδίο εφαρμογής της. Σημειωτέον δε, ότι το άρ. 31 Ν. 4756/2020 δεν περιλαμβάνει κάποια τυχόν διάταξη που καταλείπει εκ του περιεχομένου της (και χωρίς τη θέσπιση νέου τυπικού νόμου, υπόθεση που κατά τον χρόνο σύνταξης των νυν προσφορών, όλως αυθαίρετη και άγνωστης εκπλήρωσης), ενδεχόμενο παράτασης ή επανακαθορισμού της διάρκειας ισχύος της ούτε αναθέτει τυχόν, δια νομοθετικής εξουσιοδότησης στη διοίκηση και την κανονιστική της αρμοδιότητα, να ορίζουν κατά περίπτωση και περίοδο τον χρόνο ισχύος της

μείωσης εισφορών ή να παρατείνουν τον καθορισθέντα εκ του νόμου. Αλλά, η διάταξη του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020, ως είχε κατά τον χρόνο υποβολής των νυν προσφορών, ήταν σαφής, μονοσήμαντη και δεν κατέλειπε η ίδια κανένα περιθώριο ερμηνείας ότι έχει ισχύ μετά την 31-12-2021 ούτε περιθώριο ή έρεισμα ή εξουσιοδότηση περαιτέρω επιμέρους ρύθμισης, μεταβολής, παράτασης ή επαναρρύθμισης του χρόνου ισχύος της. Παρά, οιαδήποτε, μετά την 31-12-2021, ισχύς του άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 και δεδομένου ότι η παρ. 3 αυτού συνιστά διάταξη τυπικού νόμου (και ούτως ο χρόνος ισχύος της μείωσης εισφορών ορίζεται εκ τυπικού νόμου), προϋπέθετε νέο τυπικό νόμο που είτε θα θεσπίσει τέτοια παράταση ισχύος του άρ. 31 Ν. 4756/2021 είτε θα καθορίσει μείωση ίση με τη μείωση εισφορών του άρ. 31 Ν. 4756/2021 και για νέο χρονικό διάστημα είτε θα προσδιορίσει εξαρχής ποσοστό εισφορών ίσο με το προκύπτον δια της μείωσης του άρ. 31 Ν. 4756/2020 επί των λοιπών καταρχήν διατάξεων είτε θα τροποποιεί την παρ. 3 του άρ. 31 Ν. 4756/2020. Εξάλλου, αφού κατ' άρ. 31 παρ. 3 Ν. 4756/2020 «Οι διατάξεις του [άρ. 31 Ν. 4756/2020] ισχύουν μέχρι την 31η.12.2021», αυτομάτως συνάγεται ότι δεν ισχύουν μετά την 31-12-2021 και δεν ισχύουν από την 1-1-2022 και εξής. Ερμηνεία που τυχόν συνάγει περιθώριο κρίσης ότι οι διατάξεις του άρ. 31 Ν. 4756/2020 ενδέχεται να ισχύουν μετά την 31-12-2021, ακόμη και υπό τον παρεμφερή ισχυρισμό ότι δεν είναι σαφές ποιες εισφορές ισχύουν και άρα, αν ισχύει η μείωση, ήτοι η διάταξη του άρ. 31 Ν. 4756/2021, μετά την 31-12-2021, αντιβαίνει ρητή και σαφή διάταξη τυπικού νόμου. Αντίστοιχα, ουδόλως δύναται να γίνει δεκτό ότι η διακήρυξη και ο νόμος είναι ασαφείς ως προς τον υπολογισμό εισφορών, αφού η διακήρυξη απλώς αναφέρεται στις νόμιμες εισφορές και άρα αυτονόητα παραπέμπει στο αντιστοίχως ισχύον κατά τον χρόνο της προσφοράς, δίκαιο περί των ασφαλιστικών υποχρεώσεων για το έτος εκτέλεσης, δηλαδή το 2022, βλ. και κατωτέρω περί του ότι και ρητά έπραξε τούτο. Και τούτο ενώ το κατά τις νυν υποβληθείσες προσφορές, ισχύον δίκαιο, όσον αφορά τις εισφορές του 2022 είναι αυτό των Ν. 4670/2020 και 4387/2016 και όχι του άρ. 31 Ν. 4756/2020, το οποίο εισέτι, ως και κατά την προσφορά, κατά την παρ. 3 αυτού, ισχύει ως και την 31-12-2021. Επομένως, το άρ. 31 Ν.

4756/2020 ήταν εξαρχής άσχετο με τον υπολογισμό εισφορών στο πλαίσιο της νυν υπό ανάθεση σύμβασης για το διάστημα του 2022, αφού η ισχύς του περιορίζεται σε απώτατο χρονικό σημείο και συγκεκριμένα την 31-12-2021. Υπό την αυθαίρετη δε υπόθεση ενδεχομένου εφαρμογής για τον υπολογισμό των εισφορών της νυν σύμβασης, καθ' ο μέρος αφορούσε το 2022 και υπό το κατά την υποβολή των νυν προσφορών ισχύον καθεστώς, του άρ. 31 Ν. 4756/2020, ήτοι διάταξης που εκ της ίδιας, ήτοι εκ διατάξεως τυπικού νόμου οριζόταν, ως τότε ίσχυε, ότι διαρκεί έως και σημείο πριν την υπό ανάθεση σύμβαση, αντιστοίχως θα ήταν δυνατό να εφαρμοστεί εν τέλει οιαδήποτε διάταξη, νέα, προϊσχύουσα ή αναβιούσα. Εξάλλου, ο νομοθέτης, όπως δύναται και ενδέχεται να παρατείνει τη μείωση του 2021 και για το 2022, όπως και έπραξε, αντιστοίχως ενδεχόταν να ορίσει τις εισφορές για το έτος αυτός και για κάθε εν γένει έτος, σε ακόμη χαμηλότερο, υψηλότερο και εν γένει οποιοδήποτε ύψος. Ομοίως, κάθε διάταξη, ακόμη και αν δεν περιλαμβάνει ρύθμιση συγκεκριμένου διαστήματος ισχύος, ενδέχεται να μεταβληθεί οποτεδήποτε, όπως ενδέχεται να νομοθετηθεί οτιδήποτε. Οι ασφαλιστικές εισφορές προσφοράς, στο πλαίσιο του υποχρεωτικού για τη στοιχειοθέτηση της προσφοράς τους, προϋπολογισμού τους εκ των προσφερόντων, δεν δύνανται να υπολογίζονται βάσει υποθέσεων και ενδεχομένων μελλοντικών μεταβολών του νομοθετικού πλαισίου, αλλά με βάση τις κατά την προσφορά ισχύουσες και με χρονικό πεδίο εφαρμογής το επίμαχο χρονικό διάστημα εκτέλεσης, διατάξεις. Άρα, αν υποθεθεί ότι η διακήρυξη ή ο τότε ισχύων νόμος φέρουν ασάφεια περί των εισφορών του χρόνου εκτέλεσης της νυν σύμβασης, ήτοι του έτους 2022, υπό ακριβώς την ίδια λογική, αφού κάθε είδους διάταξη θα δύνατο να νομοθετηθεί και κάθε ποσοστό εισφορών να υποβληθεί, τότε κάθε ποσοστό εισφορών είναι αβέβαιο και ασαφές και μάλιστα, ανεξάρτητα από την περίπτωση του άρ. 31 Ν. 4756/2020 και της δι' αυτού προσωρινής μείωσης εισφορών, και άρα, οι προσφέροντες θα δύναντο να υπολογίζουν κάθε συντελεστή εισφορών, χαμηλότερο, υψηλότερο, ίδιο με αυτόν του 2020 ή με αυτόν του 2021 και η αναθέτουσα δεν θα δύνατο να ελέγξει την ορθότητα των υπολογιζόμενων εισφορών. Υπό ακριβώς την ίδια λογική, δεδομένου ότι και οι νόμιμες

αποδοχές, τα ωράρια νόμιμης εργασίας, οι χρόνοι αδείας και οι προσαυξήσεις νυκτερινής εργασίας ή αργιών, δύνανται να μεταβληθούν και να επαναρρυθμιστούν νομοθετικά, ομοίως και οι νόμιμες κρατήσεις και η παρακράτηση φόρου, τότε οι διακηρύξεις και η συγκεκριμένη, φέρουν και προς τούτο ασάφεια και εν τέλει, δεν είναι δυνατόν να υπολογιστεί κόστος ούτε αποδοχών ούτε εισφορών ούτε κρατήσεων ούτε παρακράτησης φόρου, με οιαδήποτε σαφήνεια ούτε είναι δυνατόν να ελεγχθούν τα κόστη αυτά ούτε εν τέλει είναι δυνατόν, να εφαρμοστεί το άρ. 68 Ν. 3863/2010. Επιπλέον, είναι όλως αδιάφορο αν προσφορά που έχει υπολογίσει σε ποσό μικρότερο του νομίμου τις ασφαλιστικές εισφορές (ή τις αποδοχές, το εργατικό κόστος, τις κρατήσεις ή την παρακράτηση φόρου ή σε χαμηλότερο του ευλόγου, το διοικητικό κόστος, τα αναλώσιμα ή το εργολαβικό όφελος), θα δύνατο, λόγω του συμπωματικού στοιχείου, της συγκριτικής διαφοράς της από την επόμενη προσφορά και πάλι να είναι η χαμηλότερη, εφόσον επανυπολογιζόταν και αυξανόταν σε ποσό που θα κάλυπτε τις αληθώς ισχύουσες εισφορές ή κάθε άλλη ισχύουσα εργοδοτική υποχρέωση ή υποχρέωση εκτέλεσης ή παροχής ή νομική υποχρέωση ή οφειλή του αναδόχου ή τα εύλογα αναμενόμενα διοικητικά κόστη ή κέρδος. Οι περί του αντιθέτου τυχόν αιτιάσεις, αφενός καταργούν την εφαρμογή του άρ. 68 Ν. 3863/2010 και σε κάθε περίπτωση καθιστούν τη διάταξη αυτή ανεφάρμοστη και άνευ αντικειμένου, αφετέρου, υπό τέτοια, ως η προβαλλόμενη, μη νόμιμη, ερμηνεία, θα δύνατο να υποβληθεί προσφορά με όλως μικρότερο του νομίμου και του ευλόγου, κόστος ή ακόμη και με μηδενικές ή μη υπολογισθείσες εισφορές ή αποδοχές ή ακόμη και χωρίς ανάλυση του άρ. 68 Ν. 3863/2010, αφού ακόμη και αν ο προσφέρων δεν δήλωνε τίποτα, το μόνο που θα είχε σημασία για την αποδοχή του, θα ήταν αν το νόμιμο εργοδοτικό κόστος, μετά των κρατήσεων, διοικητικού κόστους και ελαχίστου ευλόγου κέρδους, είναι χαμηλότερο από το τίμημα που προσφέρει ο δεύτερος μειοδότης (και άρα, αν ο πρώτος μειοδότης είχε προσφέρει μεγαλύτερο τίμημα από αυτό που προσέφερε, ώστε να καλύπτει τα ως άνω νόμιμα και εύλογα, θα κατέληγε και πάλι πρώτος μειοδότης). Υπό την ίδια εξάλλου, μη νόμιμη τυχόν ερμηνεία, θα δύνατο προσφορά που προσφέρει λιγότερα από όσα ζητούνται ή λιγότερες

μονάδες υπηρεσίας ή προς προμήθεια αγαθών ή υπηρεσίες για μικρότερη διάρκεια της προβλεπόμενης, να επανυπολογίζεται αναλογικά, κατά τρόπο ώστε να καλύπτει τα ζητούμενα της διακήρυξης και εκτέλεσης και να παραμένει αποδεκτός και προσωρινός ανάδοχος ο οικονομικός φορέας, εφόσον και μετά τον επανυπολογισμό θα παρέμενε πρώτος μειοδότης. Αντίστοιχα, το «ασυνήθιστα ή αδικαιολόγητα» χαμηλό ή το ζημιογόνο της οικονομικής προσφοράς, δεν θα εξαρτάτο από την αξία της σε σχέση με τις ανάγκες εκτέλεσης, αλλά από την απόστασή της από την επόμενη προσφορά και θα δύνατο να επανυπολογιστεί κατά τρόπο, ώστε να μην είναι ζημιογόνος, αδικαιολόγητα ή ασυνήθιστα χαμηλή και να παραμένει αποδεκτή, αν κατόπιν επανυπολογισμού παρέμενε πρώτη σε κατάταξη (και άρα, αν η δεύτερη προσφορά είναι μεγαλύτερη του ορίου για το ζημιογόνο, δηλαδή είναι κερδοφόρα ή έστω κερδοφόρα με κέρδος άνω του ελαχίστου ευλόγου εργολαβικού κέρδους, τότε αναγκαία η πρώτη προσφορά, όσο χαμηλή και να είναι, ακόμη και μηδενική, θα έπρεπε να θεωρείτο αποδεκτή, υπό την αιτίαση, ότι ακόμη και αν είχε άλλη αξία και ήταν μη ζημιογόνος, τότε και πάλι θα παρέμενε στην ίδια θέση κατάταξης). Όμως, αφενός η εν γένει κατάταξη οικονομικών προσφορών, βάσει της οποίας εξάγεται ο προσωρινός αναδόχος, προϋποθέτουν και έπονται της νομιμότητας και αποδοχής προσφορών και δεν εξαρτάται η νομιμότητα της προσφοράς από την κατάταξη της, αφού άλλωστε, ο κάθε προσφέρων λαμβάνει σειρά ανάδειξης του ως προσωρινού αναδόχου, βάσει της κατάταξης των αποδεκτών προσφορών, οι οποίες είναι και οι μόνες ληπτέες υπόψη, συμπεριλαμβανόμενες και συγκρινόμενες για την κατάταξη εκ της οποίας προκύπτει εν τέλει ο προσωρινός ανάδοχος. Αφετέρου, οι παραπάνω ερμηνείες ερείδονται επί της μη νόμιμης προϋπόθεσης περί δυνατότητας κατά την αξιολόγηση μεταβολής των προσφορών, αύξησης του προσφερόμενου τιμήματος, καθορισμού του προσφερόμενου τιμήματος εν τέλει από την ίδια την αναθέτουσα (ώστε να το προσαρμόσει στα νόμιμα) και προσαρμογής των προσφορών κατά τρόπο, ώστε το πρώτον κατά την αξιολόγηση και μετά την υποβολή τους να αποκτήσουν τα νόμιμα και τα κατά τη διακήρυξη προσόντα συμμετοχής και να καλύψουν τους όρους της διακήρυξης,

προϋποθέσεις προδήλως προσκρούουσες στις αρχές της διαφάνειας, της ίσης μεταχείρισης και του υγιούς ανταγωνισμού μεταξύ των διαγωνιζομένων (καθώς, υπό αντίστοιχη ερμηνεία, θα δύνατο και ο δεύτερος μειοδότης να προσαρμόσει μειωτικά την προσφορά του, ώστε να υπερβεί σε μειοδοσία τον πρώτο μειοδότη). Άρα, ούτε κατ' άρ. 102 Ν. 4412/2016 ως ισχύει, το οποίο θέτει ως όριο του τη διαφάνεια και την ίση μεταχείριση και επιπλέον, τελεί σε κανονιστική ισοτιμία μετά του άρ. 104 παρ. 1 Ν. 4412/2016 περί πλήρωσης των όρων συμμετοχής ήδη κατά τον κρίσιμο χρόνο της προσφοράς, είναι δυνατή τέτοια μεταβολή και τροποποίηση προσφοράς προς την το πρώτον εκπλήρωση των νομίμως προβλεπόμενων και των όρων της διακήρυξης, ως τυχόν συμπλήρωση ή διόρθωση. Εν προκειμένω δε, σε ερώτημα της 16-3-2021 του τρίτου παρεμβαίνοντος (που κοινοποιήθηκε, όπως και η απάντηση της αναθέτουσας, σε κάθε μετέχοντα) περί των εξής «διευκρινίσετε τα κάτωθι. Σύμφωνα με τις νέες ρυθμίσεις του Ν. 4670/2020 άρθρο 48 και την Εγκύκλιο του ΕΦΚΑ 31/08.07.2020 οι ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων μειώθηκαν από την 01/06/2020 και συμπληρωματικά με τον Ν. 4756/2020 άρθρο 31 οι ασφαλιστικές εισφορές των εργαζομένων μειώθηκαν ξανά από την 01/01/2021. Δεδομένου ότι η παραπάνω μείωση των ασφαλιστικών εισφορών ισχύει έως 31/12/2021 και η διάρκεια του υπό ανάθεση έργου είναι ένα (1) έτος από την ημερομηνία υπογραφής του συμφωνητικού, παρακαλούμε όπως μας διευκρινίσετε το ποσοστό των εισφορών που πρέπει να υπολογιστούν για το σύνολο του υπό ανάθεση έργου, προκειμένου οι οικονομικές προσφορές των συμμετεχόντων να είναι συγκρίσιμες.», η αναθέτουσα απάντησε με διευκρινίσεις της, που ανέφεραν ότι «Το ύψος των ασφαλιστικών εισφορών θα πρέπει να υπολογισθεί με βάση τα οριζόμενα στο άρθρο 31 του Ν. 4756/2020 (νέες μειωμένες εισφορές για το χρονικό διάστημα από 1/1/2021-31/12/2021), εκτός εάν από 1/1/2022 με νέα νομοθετική ρύθμιση προβλεφθούν διαφορετικές ασφαλιστικές εισφορές, γεγονός το οποίο δεν μπορεί να προβλεφθεί επί του παρόντος.». Συνεπώς, απάντησε ότι, αν δεν μεσολαβήσει, προφανώς ως την 24-3-2021 και άρα, τον χρόνο λήξης υποβολής προσφορών (αφού εν συνεχεία, δεν δύνανται να αλλάξουν οι προσφορές) νέα νομοθετική ρύθμιση που

μεταβάλλει το καθεστώς εισφορών του 2022, οι εισφορές θα πρέπει να υπολογισθούν με βάση το άρθρο 31 Ν. 4756/2020, στο οποίο και παρέπεμψε και το οποίο έχει ρητή περιορισμένη χρονική ισχύ ως και την 31-12-2021 και επομένως, εκ του ίδιου του άρθρου 31 Ν. 4756/2020 προκύπτει ότι οι από 1-1-2022 εισφορές επανέρχονται στο προηγούμενο καθεστώς. Άρα, η αναθέτουσα, δεδομένου πως όρισε ότι το ύψος των εισφορών θα υπολογιστεί με το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 και δεδομένου, πως το τελευταίο ορίζει ειδικώς μείωση εισφορών για συγκεκριμένο διάστημα, ήτοι για το 2021 και επομένως, ακριβώς λόγω ρητής διάρκειας της μείωσης, επαναφορά καταρχήν των εισφορών μετά το 2021, συνεπάγεται ότι ζήτησε έναν σύμφωνη με το ως άνω άρθρο υπολογισμό των εισφορών και άρα, υπολογισμό των εισφορών ως μειωμένων για το διάστημα ακριβώς που ορίζει το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 και όχι για το διάστημα που ρητά αναφέρει η ίδια η παραπεμπόμενη διάταξη ότι δεν καταλαμβάνει. Άλλως, θα αλλοιωνόταν η παραπεμπόμενη εκ της ίδιας της διευκρίνισης διάταξη, ως και η ίδια η διευκρίνιση, λαμβάνοντας πρόσθετο περιεχόμενο, αφού ουδόλως αναφέρει ότι οι εισφορές θα υπολογιστούν με τα ποσοστά που προκύπτουν από το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 (ώστε να θεωρηθεί ότι ζητείται να ληφθούν υπόψη τα μειωμένα ποσοστά για κάθε εν γένει υπολογισμό) ή ότι οι εισφορές θα υπολογιστούν με το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 για όλο το διάστημα της σύμβασης (ώστε να θεωρηθεί ότι τα μειωμένα ποσοστά θα καταλάβουν τον υπολογισμό για όλο το διάστημα της σύμβασης), αλλά αναφέρθηκε ότι εν γένει θα εφαρμοστεί το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 και άρα, όχι το τελευταίο επιλεκτικά, ως προς μέρος των ρυθμίσεων, όπως τα ποσοστά εισφορών, αλλά και όσον αφορά την κανονιστική του πρόβλεψη για συγκεκριμένο χρονικό εύρος μειωμένων εισφορών και άρα, θα εφαρμοστούν οι μειωμένες εισφορές του άρθρου 31 Ν. 4756/2020 για το διάστημα που ορίζει το ίδιο το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 και θα εφαρμοστούν οι μη μειωμένες εισφορές, για το διάστημα που ακριβώς το άρθρο 31 Ν. 4756/2020 ορίζει ότι δεν ισχύει. Αντιθέτως μάλιστα, με τις ερμηνείες που προβάλλουν οι παρεμβαίνοντες, η ρητή ως άνω παραπομπή στη διάταξη αυτή δια των διευκρινίσεων για τον υπολογισμό εισφορών, στερεί οιοδήποτε έρεισμα συναγωγής ασάφειας περί του καθεστώτος με βάση το οποίο θα υπολογιστούν

οι εισφορές για το 2022, αφού η παραπομπή στο άρ. 31 Ν. 4756/2020, ως είχε κατά τον χρόνο υποβολής προσφορών, συνεπάγεται παραπομπή και στη χρονική του διάρκεια και άρα, στη χρονική του λήξη και επαναφορά των εισφορών στα προ αυτού πλαίσια, από το 2022, ασχέτως άλλωστε, τυχόν μελλοντικών και άγνωστων κατά τον χρόνο σύνταξης προσφορών, ρυθμίσεων. Άρα, η διακήρυξη παρέπεμψε στο ισχύον κατά τον χρόνο υποβολής προσφορών, καθεστώς, το οποίο συγκεκριμένα μείωνε τις εισφορές ειδικώς για το 2021 και άρα, δεν μείωνε τις εισφορές για το 2022. Επομένως, όπως βάσιμα ο προσφεύγων προβάλλει, οι εισφορές έπρεπε να υπολογιστούν, άνευ ΕΛΠΚ, ως $77,2603\% \times 22,54\%$ (αναλογία του 2021 στη σύμβαση) $+ 22,7397\% \times 24,33\%$ (αναλογία του 2022 στη σύμβαση) = 22,947% και πάντως, σαφώς μεγαλύτερες από ποσοστό 22,54% επί των αποδοχών, αφού το ποσοστό 22,54% αφορά αποκλειστικά το διάστημα του 2021 και ενώ για το 2022 και το μέρος της σύμβασης που του αντιστοιχεί, έπρεπε να υπολογιστούν στο αυξημένο ως άνω ποσοστό 24,33%. Άρα, όσον αφορά τον πρώτο παρεμβαίνοντα, οι αναλογούσες εισφορές ήταν $22,947\% \times 331.751,65 = 76.127,19$ ευρώ και άρα, υποκοστολογήθηκαν κατά $(74.776,82 - 76.127,19) = 1.350,37$ ευρώ, για τον δεύτερο παρεμβαίνοντα, οι αναλογούσες εισφορές ήταν $22,947\% \times 330.728,04 = 75.892,30$ ευρώ και άρα, υποκοστολογήθηκαν κατά $(74.546,16 - 75.892,30) = 1.346,14$ ευρώ και για τον τρίτο παρεμβαίνοντα, οι αναλογούσες εισφορές ήταν $22,947\% \times 330.501,69 = 75.840,36$ ευρώ και άρα, υποκοστολογήθηκαν κατά $(74.495,08 - 75.840,36) = 1.345,28$ ευρώ. Συνεπώς, όλοι οι καθ' ων υποκοστολόγησαν και δη, σημαντικά το απαραίτητο προς λήψη υπόψη, κονδύλι ελάχιστων ασφαλιστικών τους υποχρεώσεων.

4. Επειδή, ο όρος 5.1.2 ορίζει ότι «5.1.2. Τον Ανάδοχο βαρύνουν οι υπέρ τρίτων κρατήσεις, ως και κάθε άλλη επιβάρυνση, σύμφωνα με την κείμενη νομοθεσία, μη συμπεριλαμβανομένου Φ.Π.Α., για την παράδοση του υλικού στον τόπο και με τον τρόπο που προβλέπεται στα έγγραφα της σύμβασης. Ιδίως βαρύνεται με τις ακόλουθες κρατήσεις: α) Κράτηση 0,07% η οποία υπολογίζεται επί της αξίας κάθε πληρωμής προ φόρων και κρατήσεων της αρχικής, καθώς και κάθε συμπληρωματικής σύμβασης Υπέρ της Ενιαίας

Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Συμβάσεων επιβάλλεται β) Κράτηση ύψους 0,02% υπέρ του Δημοσίου, η οποία υπολογίζεται επί της αξίας, εκτός ΦΠΑ, της αρχικής, καθώς και κάθε συμπληρωματικής σύμβασης. Το ποσό αυτό παρακρατείται σε κάθε πληρωμή από την αναθέτουσα αρχή στο όνομα και για λογαριασμό της Γενικής Διεύθυνσης Δημοσίων Συμβάσεων και Προμηθειών σύμφωνα με την παρ. 6 του άρθρου 36 του ν. 4412/2016 γ) Κράτηση 0,06% η οποία υπολογίζεται επί της αξίας κάθε πληρωμής προ φόρων και κρατήσεων της αρχικής καθώς και κάθε συμπληρωματικής σύμβασης υπέρ της Αρχής Εξέτασης Προδικαστικών Προσφυγών (άρθρο 350 παρ. 3 του ν. 4412/2016) . Οι υπέρ τρίτων κρατήσεις υπόκεινται στο εκάστοτε ισχύον αναλογικό τέλος χαρτοσήμου 3% και στην επ' αυτού εισφορά υπέρ ΟΓΑ 20%. Με κάθε πληρωμή θα γίνεται η προβλεπόμενη από την κείμενη νομοθεσία παρακράτηση φόρου εισοδήματος αξίας 8 % επί του καθαρού ποσού.», ενώ με τις από 12/3/2021 διευκρινίσεις της αναθέτουσας, αρ. πρωτ. 6821, που κοινοποιήθηκαν σε κάθε ενδιαφερόμενο προς συμμετοχή, ορίστηκε ότι στις υπέρ τρίτων κρατήσεις συμπεριλαμβάνεται και κράτηση 2% υπέρ ψυχικής υγείας. Άρα, οι άνευ παρακράτησης φόρου κρατήσεις, δεδομένου ότι προστέθηκε ισότιμα με τις ανωτέρω εκ της διακήρυξης και η πρόσθετη ως άνω υπέρ ψυχικής υγείας (και άρα, υπάγεται και αυτή στην πρόβλεψη περί προσαύξησης χαρτοσήμου και ΟΓΑ, όπως και η υπέρ δημοσίου 0,02%, αφού η πρόβλεψη περί χαρτοσήμου και ΟΓΑ τέθηκε για κάθε υπέρ τρίτου κράτηση κατά τα ανωτέρω) ανέρχονται σε $(2\%+0,06\%+0,07\%+0,02\%) \times 3,6\%(\text{χαρτόσημο}+\text{ΟΓΑ})= 2,2274\%$ και άρα, επί της προσφοράς του πρώτου παρεμβαίνοντα, δεδομένου ότι δεν ανέφερε διακριτά τις κρατήσεις στην οικονομική προσφορά του, αντιστοιχούν $417.098,64 \times 2,2274\% = 9.290,455$ ευρώ και επομένως, με δεδομένο υπολογισμό αποδοχών και εισφορών αντίστοιχα 331.751,65 και 75.356,82 ευρώ και συνολικά 407.108,47 ευρώ, απομένουν μείον των κρατήσεων, για διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και κέρδος $417.098,64 - 407.108,47 - 9.290,455 = 699,715$ ευρώ (άθροισμα διοικητικού κόστους, αναλωσίμων και κέρδους), που μάλιστα υπολείπονται της ανωτέρω υποκοστολόγησης επί εισφορών 1.350,37 ευρώ και άρα, ο πρώτος παρεμβαίνων είναι άνευ ετέρου αποκλειστέος, επειδή

η προσφορά του παραβιάζει το ελάχιστο ασφαλιστικό κόστος και επιπλέον είναι και καθαρώς ζημιογόνος. Επί της προσφοράς του δεύτερου παρεμβαίνοντα, που ομοίως δεν ανέφερε διακριτά τις κρατήσεις στην οικονομική προσφορά του, αντιστοιχούν ως κρατήσεις $417.540 \times 2,2274\% = 9.300,286$ ευρώ και επομένως, με δεδομένο υπολογισμό αποδοχών και εισφορών αντίστοιχα 330.728,04 και 75.106,20 ευρώ και συνολικά 405.834,24 ευρώ, απομένουν μείον των κρατήσεων, για διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και κέρδος $417.540,00 - 405.834,24 - 9.300,286 = 2.405,474$ ευρώ, ποσό που κατά την προσφορά του ο δεύτερος παρεμβαίνων προορίζει ειδικώς για διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και κέρδος, χωρίς ουδόλως άλλωστε να επικαλείται ότι τυχόν κατέλειπε εκ των ως άνω 2.405,474 ευρώ, ποσό 1.346,14 ευρώ προς διάθεση για τυχόν κάλυψη υποκοστολογήσεων επί του εργατικού και ασφαλιστικού του κόστους. Αντίθετα μάλιστα, εκ της παρέμβασης του όχι μόνο δεν προκύπτει τούτο, αλλά αναφέρει ρητά ότι υποκοστολόγησε και τις κρατήσεις (κατά 300,646 ευρώ), υπολογίζοντας μόνο 8.999,64 ευρώ (ασχέτως ότι δεν προβάλλεται από την προσφυγή, γιατί δεν προκύπτει από την προσφορά του τι έλαβε υπόψη για κρατήσεις υπέρ τρίτων), με συνέπεια να έχει υπολογίσει όχι 2.405,474 ευρώ, αλλά 2.706,12 ευρώ για διοικητικό κόστος, κόστος αναλωσίμων και κέρδος. Τούτο, ενώ ο υπολογισμός χαρτοσήμου και ΟΓΑ τέθηκε εκ της διακήρυξης για κάθε υπέρ τρίτου κράτηση και εντός συνολικής και γενικής περί κάθε κράτησης ρύθμισης (και όχι με αναφορά επί τυχόν ορισμένων επιμέρους κρατήσεων) και άρα, καταλαμβάνει και την υπέρ δημοσίου και την προστεθείσα ως υπέρ τρίτου κράτηση, δια της διευκρίνισης, κράτηση υπέρ ψυχικής υγείας και συνεπώς, ο ως άνω υπολογισμός των κρατήσεων, επί του οποίου ερείδει το διοικητικό κόστος-αναλώσιμα-κέρδος του, είναι εσφαλμένος και υποκοστολογημένος. Άρα, ασχέτως ότι δεν προβάλλεται σχετικός ισχυρισμός δια της προσφυγής περί κρατήσεων του δεύτερου παρεμβαίνοντα, πάντως σε κάθε περίπτωση, προκύπτει ότι αφού ακόμη και με τέτοια υποκοστολόγηση επί των κρατήσεων, δεν καλύπτει το ελάχιστο ασφαλιστικό κόστος ούτε κατά τα δια της προσφοράς του υπολογισθέντα ούτε κατόπιν υπολογισμού του υπολοίπου μείον αφαίρεσης άλλων εξόδων, σίγουρα δεν το καλύπτει και με ορθό υπολογισμό, δηλαδή μη

υποκοστολόγηση των κρατήσεων. Άρα, το ως άνω ποσό που απομένει μείον το εργατικό και ασφαλιστικό, όπως το υπολόγισε κόστος, αλλά και μείον τις κρατήσεις που αναλογούν (2.405,474 ευρώ), όχι μόνο δεν αρκεί για την κάλυψη της ως άνω υποκοστολόγησης εισφορών, αλλά υπολείπεται και του ίδιου του διοικητικού κόστους-αναλωσίμων-κέρδους που ο ίδιος θεωρεί και δηλώνει ως αναγκαία για την εκτέλεση της νυν σύμβασης. Επομένως, κατά εν τέλει δική του δήλωση στην παρέμβασή του, η προσφορά του όχι μόνο υπολείπεται του νόμιμου κόστους ασφάλισης, αλλά και μόνο λόγω της υποκοστολόγησης εισφορών είναι και καθαρώς ζημιογόνα. Σημειωτέον δε, ότι ο ίδιος αναφέρει στην παρέμβαση ως κέρδος 360 ευρώ και άρα, ακόμη και αν ορθά υπολόγισε τις κρατήσεις σε μικρότερο ποσό από το ως άνω αναλογούν, σε κάθε περίπτωση, το ποσό που προορίζει για κέρδος υπολείπεται κατά πολύ, μόνης της υποκοστολόγησης εισφορών (360 ευρώ έναντι 1.346,14 ευρώ). Άρα, ακόμη και αν θεωρηθούν μη υποκοστολογηθείσες οι κρατήσεις του και πάλι η προσφορά του, όχι μόνο παραβιάζει το ελάχιστο ασφαλιστικό κόστος, αλλά είναι και ζημιογόνα, αφού το ποσό της προσφοράς του όχι μόνο συντάχθηκε μη λαμβάνοντας υπόψη το νόμιμο ασφαλιστικό κόστος που ίσχυε κατά τον χρόνο σύνταξής της, αλλά επιπλέον δεν αρκεί καν για την κάλυψη του, μαζί με τα λοιπά έξοδα εκτέλεσης της σύμβασης, που ο ίδιος αναφέρει. Ασχέτως των ανωτέρω, όσον αφορά τους ισχυρισμούς της προσφυγής περί εκ του δεύτερου παρεμβαίνοντα ασυνήθιστα χαμηλού ποσού για διοικητικό κόστος, αναλώσιμα και κέρδος, που αθροιστικά εκ της προσφοράς του κατά τα ανωτέρω προκύπτει ως 2.405,474 ευρώ, ο ίδιος ο δεύτερος παρεμβαίνων στην προσφυγή του δηλώνει ότι χρειάζεται για την εκτέλεση της σύμβασης 1.626,12 ευρώ για διοικητικό κόστος και 720 ευρώ για αναλώσιμα και αθροιστικά 2.346,12 ευρώ, με αποτέλεσμα να απομένουν 59,354 ευρώ για κέρδος, ενώ όμως ο ίδιος υπολογίζει και θεωρεί ως εύλογα 360 ευρώ ως κέρδος, όπως δια της παρέμβασής του προβάλλει. Το γεγονός ότι έτσι καταλήγει σε ποσό αθροίσματος που είναι μεγαλύτερο από αυτό που προκύπτει από την προσφορά του και δικαιολογεί αυτό, δια υποκοστολόγησης, βλ. ανωτέρω, των κρατήσεων, είναι αδιάφορο, γιατί πάντως και ασχέτως του ερείσματος δια του

οποίου κατέληξε στο ως άνω συνολικό ποσό προσφοράς του και της εσφαλμένης εκτίμησης κρατήσεων, σε κάθε περίπτωση, ο ίδιος αναλύει το διοικητικό κόστος, τα αναλώσιμα και το κέρδος του και αναφέρει αυτά σε μεγαλύτερο ποσό από αυτό που αληθώς απομένει αν αφαιρεθούν οι ορθές κρατήσεις και το εργατικό και ασφαλιστικό κόστος και τούτο, χωρίς να αφαιρεθεί η υποκοστολόγηση των εισφορών κατά τα ανωτέρω. Αν αφαιρεθεί η υποκοστολόγηση εισφορών 1.346,14 ευρώ και ενώ απαιτούνται 2.346,12 ευρώ κατά τον δεύτερο παρεμβαίνοντα για διοικητικό κόστος και αναλώσιμα, το ποσό που απομένει ούτε κέρδος καταλείπει ούτε καλύπτεται το διοικητικό κόστος και τα αναλώσιμα και τούτο είτε ληφθούν υπόψη οι κρατήσεις ως έχουν αληθώς και ούτως απομένουν για κέρδος-διοικητικό κόστος-αναλώσιμα 2.405,474 ευρώ (2405,474-1346,14= 1.059,334 ευρώ ενώ απαιτούνται για διοικητικό κόστος και αναλώσιμα 2.346,12 ευρώ) είτε ληφθούν υπόψη οι κρατήσεις ως έχουν κατά τον δεύτερο παρεμβαίνοντα και ούτως απομένουν για κέρδος-διοικητικό κόστος-αναλώσιμα 2.706,12 ευρώ (2706,12-1346,14= 1.359,98 ευρώ, ενώ απαιτούνται κατά τον δεύτερο παρεμβαίνοντα για διοικητικό κόστος και αναλώσιμα 2.346,12 ευρώ). Ακόμη και αν δεν αφαιρεθεί η υποκοστολόγηση εισφορών όμως, το ποσό που απομένει αν από το αληθές υπόλοιπο μείον τις αληθείς κρατήσεις, αφαιρεθεί το ποσό 2.346,12 ευρώ που κατά τον δεύτερο παρεμβαίνοντα απαιτείται για διοικητικό κόστος-αναλώσιμα, απομένει ποσό 59,354 ευρώ για κέρδος για τον δεύτερο παρεμβαίνοντα, περί του οποίου βλ. αμέσως κατωτέρω. Ο τρίτος παρεμβαίνων υπολόγισε κέρδος που ρητά ανέφερε ως 62,68 ευρώ για όλη την προσφορά, προσδιορίζοντας και συγκεκριμενοποιώντας τα λοιπά, πλην εργατικού και ασφαλιστικού κόστους, έξοδα διοικητικού κόστους και αναλωσίμων. Το δε ως άνω κέρδος του 62,68 ευρώ υπολείπεται κατά πολύ της ως άνω υποκοστολόγησης εισφορών 1.345,28 ευρώ. Ο τρίτος παρεμβαίνων επίσης ανέφερε 1.158 ευρώ για διοικητικό κόστος και 2.148 ευρώ για αναλώσιμα, άθροισμα δε εργατικού κόστους και εισφορών 404.996,77 ευρώ και συνολική άνευ ΦΠΑ προσφορά, 417.348 ευρώ και άρα, το ποσό των κρατήσεων που υπολόγισε, ήτοι το σύνολο της προσφοράς του μείον εργατικό-ασφαλιστικό κόστος, διοικητικό κόστος,

αναλώσιμα και κέρδος, ανέρχεται σε $417.348-404.996,77-1.158-2.148-62,68=8.982,55$ ευρώ. Πλην όμως, με βάση τα ανωτέρω, οι κρατήσεις επί της προσφοράς του ανέρχονται σε $417.348,00 \times 2,2274\% = 9.296,01$ ευρώ, ήτοι $9.296,01-8.982,55= 313,46$ ευρώ περισσότερα, από όσα υπολόγισε και μάλιστα το ως άνω ποσό υποκοστολόγησης είναι πενταπλάσιο σχεδόν του δηλωθέντος κέρδους του. Άλλωστε, ακόμη και αν δεν υπολογιζόταν χαρτόσημο και ΟΓΑ επί της κράτησης ψυχικής υγείας και της εισφοράς υπέρ δημοσίου, συνολικού ύψους $2\%+0,02\%$, αλλά μόνο στις υπέρ ΑΕΠΠ και ΕΑΑΔΗΣΥ κρατήσεις, $0,13\%$ ($0,07\%+0,06\%$) αθροιστικά και τούτο, παρότι ο υπολογισμός χαρτοσήμου και ΟΓΑ τέθηκε εκ της διακήρυξης για κάθε υπέρ τρίτου κράτηση και εντός συνολικής και γενικής περί κάθε κράτησης ρύθμισης (και όχι με αναφορά επί τυχόν ορισμένων επιμέρους κρατήσεων) και άρα, καταλαμβάνει και την υπέρ δημοσίου και την προστεθείσα ως υπέρ τρίτου κράτηση, δια της διευκρίνισης, κράτηση υπέρ ψυχικής υγείας, σε κάθε περίπτωση, το ποσοστό κρατήσεων θα ανερχόταν σε $0,13\% \times 1,036 + 2,02\% = 0,13468\% + 2,02\% = 2,15468\%$ και άρα, οι κρατήσεις και πάλι θα ανέρχονταν σε $417.348 \times 2,15468\% = 8.992,51389$ ευρώ και άρα και πάλι, υποκοστολογήθηκαν από τον δεύτερο παρεμβαίνοντα κατά $8.982,55-8.992,51389= 9,96389$ ευρώ. Επομένως, ο τρίτος παρεμβαίνων σε κάθε περίπτωση και εκτός των άλλων και υπό κάθε εκδοχή, υποκοστολόγησε εκτός των ασφαλιστικών εισφορών και το απαραίτητο προς ορθό συνυπολογισμό στην οικονομική προσφορά, κατά τον όρο 2.4.4 της διακήρυξης, κονδύλι των κρατήσεων υπέρ τρίτων (χωρίς να ληφθεί υπόψη τυχόν παρακράτηση φόρου). Επιπλέον των ανωτέρω, εκ της προσφοράς του προκύπτει αφενός πως υπολογίζει 28,01 ισοδύναμους εργαζομένους πλήρους απασχόλησης, αφετέρου πως υπολογίζει 560 ευρώ ως εισφορά υπέρ ΕΛΠΚ στο διοικητικό του κόστος, πλην όμως, ακόμη και αν γίνει δεκτό, πως όσον αφορά το δεκαδικό μέρος των ισοδύναμων εργαζομένων αρκεί να υπολογίσει αναλογία επιβάρυνσης της νυν σύμβασης εκ της κατά το διάστημα εργασίας επί του οποίου επιβάλλεται η εισφορά υπέρ ΕΛΠΚ, ισοδύναμης εργασίας και όχι πλήρης επιβάρυνση ως αν να απασχολούσε ειδικώς για τη σύμβαση έναν πρόσθετο εργαζόμενο (και όχι αντίθετα να επιμερίζει το αναλογούν στην επί της

σύμβασης εργασία του, με βάση την αληθή σε αυτήν απασχόλησή του, επιμερίζοντας αναλόγως το υπόλοιπο κόστος εισφοράς στις λοιπές απασχολήσεις του, πέραν της νυν σύμβασης) και πάλι, προκύπτει ορθή αναλογία επιβάρυνσης της νυν σύμβασης με εισφορά υπέρ ΕΛΠΚ 20 ευρώ/εργαζόμενο $X28,01 = 560,20$ ευρώ, αντί των 560 ευρώ που υπολόγισε και άρα, ασχέτως των ανωτέρω, υποκοστολόγησε και το υπέρ ΕΛΠΚ κονδύλι κατά 0,20 ευρώ, επιπλέον όλων των υπόλοιπων υποκοστολογήσεων επί ασφαλιστικών εισφορών και κρατήσεων. Ομοίως δε και ο δεύτερος παρεμβαίνων, κατά ρητή αναφορά της οικονομικής προσφοράς του, υπολόγισε για 28,01 εργαζόμενους ισοδύναμους πλήρους απασχόλησης, 560 ευρώ εισφορά υπέρ ΕΛΠΚ (ασχέτως ότι την υπολόγισε παραδεκτως στις ασφαλιστικές εισφορές και όχι στο διοικητικό κόστος, γεγονός μη επαγόμενο συνέπειες) και άρα, εκτός του ότι παραβιάζει το νόμιμο ασφαλιστικό κόστος η προσφορά του, επιπλέον, υποκοστολόγησε και κατά 0,20 ευρώ και αυτός το κονδύλι των εισφορών υπέρ ΕΛΠΚ.

Επιπλέον τούτων, όσον αφορά τον τρίτο παρεμβαίνοντα, προκύπτει ότι αυτό καθαυτό το κέρδος των 62,68 ευρώ (επί προσφοράς 417.348 ευρώ άνευ ΦΠΑ συνολικά ή ποσοστό κέρδους επί συνολικής προσφοράς, χωρίς να αφαιρεθούν φόροι και κρατήσεις $62,68/417.348 = 0,01502\%$ με κόστος 417.285,32 ευρώ κατά τους υπολογισμούς του, ασχέτως υποκοστολογήσεων ή 1 ευρώ κέρδος, ανά 6.657,39 ευρώ κόστους) που υπολογίζει είναι προδήλως χαμηλό, επί της ουσίας μηδενικό και όλως μη εύλογο, ένεκα των αναγκών εκτέλεσης και της διάρκειας της σύμβασης. Όσον αφορά τον δεύτερο παρεμβαίνοντα, όπως ανωτέρω διαπιστώθηκε απομένει για κέρδος ποσό 59,354 ευρώ επί προσφοράς 417.540 ευρώ ή ποσοστό κέρδους 0,0142% ή 1 ευρώ κέρδος ανά 7.033,74 ευρώ κόστος. Ειδικότερα, όπως έχει κριθεί (βλ. ενδεικτικά Απόφαση ΑΕΠΠ 27/2018), η οικονομική προσφορά διαγωνιζόμενου σε συμβάσεις υπηρεσιών φύλαξης ή/και καθαριότητας δεν μπορεί, κατά κοινή αντίληψη, να συντίθεται μόνο από το κόστος της μισθοδοσίας του προσωπικού που θα ασχοληθεί στην παροχή των ζητούμενων υπηρεσιών, αλλά θα πρέπει να περιλαμβάνει και το λειτουργικό (διοικητικό) κόστος, καθώς επίσης και να

καταλείπει και κάποιο περιθώριο κέρδους, ώστε να μην θέτει σε κίνδυνο την εκτέλεση της σχετικής συμβάσεως (ΣΤΕ ΕΑ 675/2002, 272/2008, 1257, 1262, 1297 και 1299/2009, 970/2010). Επομένως, οι εταιρείες παροχής υπηρεσιών καθαριότητας (και φύλαξης) στην προσφορά τους, κατά την ρητώς εκπεφρασμένη με τις διατάξεις του άρθρου 68 του Ν. 3863/10 βούληση του νομοθέτη, πρέπει να υπολογίζουν εύλογο -και κατά συνεκδοχή ελέγξιμο από τις αναθέτουσες αρχές, με βάση τα διδάγματα της κοινής πείρας και λογικής και τις παρεχόμενες από τις προσφέρουσες εταιρείες εξηγήσεις, ποσοστό διοικητικού κόστους και εργολαβικού κέρδους (πρβλ. ΣΤΕ 198/2013, ΔΕφ Θεσσαλ. 344/2012, ΕλΣυν VI Τμ. 150/2014), το κόστος αμοιβής των εργαζομένων επιβάλλεται να μην υπολείπεται του οριζομένου στην οικεία συλλογική σύμβαση εργασίας ή στην εθνική γενική συλλογική σύμβαση εργασίας, ενώ το ποσοστό του διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών των προσφερόντων πρέπει να είναι όχι μηδαμινό, η δε προσφορά θα πρέπει επιπλέον να ενσωματώνει και ένα εύλογο και όχι μηδαμινό ποσοστό αναλώσιμων, εργολαβικού κέρδους καθώς και τις νόμιμες κρατήσεις (ΔΕφ Θεσσαλ 339/2013). Σε κάθε περίπτωση, αν η αναθέτουσα στο πλαίσιο των ως άνω εξηγήσεων ή η ΑΕΠΠ στο πλαίσιο προδικαστικής προσφυγής επί του ζητήματος της οικείας κρίσης της αναθέτουσας ή της παράλειψης της τελευταίας να καλέσει τον προσφέροντα για εξηγήσεις (πρβλ. ΔΕφΑθ 873/2012) κρίνουν, εν όψει και των υποβληθεισών εξηγήσεων, ότι, το αναφερόμενο στην προσφορά του διαγωνιζομένου κόστος δεν είναι εύλογο, η προσφορά απορρίπτεται. Εν προκειμένω, ο τρίτος παρεμβαίνων δηλώνοντας αφενός κατά τα ανωτέρω προδήλως χαμηλό ζημιογόνο ποσό ασφαλιστικού κόστους, αφετέρου κέρδος 62,68 ευρώ συνολικά στην ετήσια διάρκεια της σύμβαση ή ανά μήνα 5,223 ευρώ, κατά τρόπο, βλ. ανωτέρω που αντιστοιχεί 1 λεπτό ευρώ κέρδους ανά 66,574 ευρώ κόστους εκτέλεσης, με προφανή άλλωστε, αναντιστοιχία επιδιωκόμενου οφέλους από την ανάληψη της σύμβασης και δαπανών και κινδύνου εκτέλεσης. Άρα, επί της ουσίας υπολογίζει μηδενικό κέρδος, η δε διάκριση μεταξύ τεχνικά μηδενικού κέρδους (δηλαδή, ρητά 0) και ουσιαστικά μηδενικού κέρδους, όπως εν προκειμένω είναι προδήλως προσχηματική και αντίθετη στον σκοπό της

διάταξης του άρ. 68 Ν. 3863/2010 και του άρ. 2.4.4 της διακήρυξης, περί συνυπολογισμού κέρδους, που προφανώς δεν αρκούνται ούτε προσβλέπουν στη θεωρητική και τυπική δήλωση ενός προδήλως ασήμαντου και εξομοιούμενου με μηδέν, κέρδους, αλλά στην προστασία του μη ζημιογόνου της ανάθεσης και ιδίως, στην προστασία των δικαιωμάτων των εργαζομένων και στη διαφύλαξη τήρησης των εργοδοτικών υποχρεώσεων του αναδόχου, η οποία καθίσταται λίαν αμφίβολη σε περίπτωση προδήλως χαμηλού, πολλώ δε μάλλον μηδενικού κέρδους. Άλλωστε, ουδόλως ο τρίτος παρεμβαίνων προβάλλει, πολλώ δε μάλλον αποδεικνύει, οιαδήποτε, πέραν από γενικόλογες αναφορές ειδική περί αυτού συνθήκη που καθιστά εύλογη την εκτέλεση της σύμβασης, άνευ κέρδους και πρακτικά, αφαιρουμένου του κόστους εκτέλεσης και των κρατήσεων (ασχέτως μη λήψης υπόψη της παρακράτησης φόρου κατά τα ανωτέρω), σχεδόν δωρεάν στην αναθέτουσα, πολλώ δε μάλλον όταν, όπως εν προκειμένω, το χρονικό βάθος και διάρκεια της υπό ανάθεση σύμβασης είναι ιδιαίτερα ευρύ και δη, 12 μηνών και σημαντικής εκτιμώμενης αξίας και ενώ προδήλως δεν προκύπτει ως εύλογη και δικαιολογημένη η επιδίωξη ανάληψης μιας τόσο μείζονος σε διάρκεια και φυσικό και οικονομικό αντικείμενο, με την επιδίωξη τελικού οφέλους 62,68 ευρώ, σε βάθος 12 μηνών, απλώς για φήμη, διαφήμιση, πολλώ δε μάλλον για τη διασφάλιση απασχόλησης του προσωπικού του και ενώ η οιαδήποτε, έστω και παραμικρή, απρόβλεπτη δαπάνη, που είναι όλως πιθανή στο πλαίσιο τόσο μείζονος σε διάρκεια και αντικείμενο σύμβασης, θα καταστήσει επισήμως ζημιογόνο (ασχέτως μάλιστα του ζημιογόνου λόγω αυτού καθαυτού του διοικητικού κόστους) τη σύμβαση. Η δε εντός της οικονομικής προσφοράς του επίκληση ότι αναλαμβάνοντας τη σύμβαση δεν θα χρειαστεί να απολύσει εργαζομένους και να καταβάλει αποζημιώσεις απόλυσης, αφενός είναι όλως αναπόδεικτη και δια της παρέμβασης, καθώς τέτοια ειδική συνθήκη, προϋποθέτει συγχρόνως ότι απασχολεί υπεράριθμους εργαζόμενους με συμβάσεις αορίστου χρόνου και ότι δεν εκτελεί ούτε προσδοκεί να εκτελέσει άλλα έργα, όπου θα τους απορροφήσει, ως αποτέλεσμα ενός κάποτε αυξημένου όγκου εργασιών του, που τον οδήγησαν να προσλάβει πλήθος εργαζομένων, ο οποίος όγκος δεν επακολούθησε, με αποτέλεσμα πλέον να

απασχολεί όχι μόνο περιστασιακά υπεράριθμους, αλλά και να μην προσβλέπει ότι θα επανέλθει ο όγκος εργασιών του σε συνθήκες που θα του φανούν χρήσιμοι. Τέτοιος ισχυρισμός αποτελεί μια ιδιαίτερος ειδική συνθήκη, που ουδόλως συνιστά σύνηθες φαινόμενο και ουδόλως αποδεικνύεται εν προκειμένω, παρά τυγχάνει αορίστων επικλήσεων. Αντίθετα μάλιστα, προκύπτει ότι ο τρίτος παρεμβαίνων εκτελεί πλήθος συμβάσεων αντιστοίχου περιεχομένου και εμφανίζει ιδιαίτερα υψηλούς γενικούς και ειδικούς κύκλους εργασιών, σύμφωνα με όσα ο ίδιος στην προσφορά του δηλώνει, αλλά και κερδοφορία σε κάθε χρήση. Αφετέρου, υπό την ίδια λογική, ο τρίτος παρεμβαίνων θα δύνατο να υποβάλει και πλήρως ζημιογόνο προσφορά, αλλά θα δύνατο να προβάλλει τον ίδιο ισχυρισμό σε κάθε διαγωνισμό, με τρόπο, ώστε τελικά, αν ίσχυε ό,τι ισχυρίζεται να κατέληγε σε συνολική μείζονα καθαρή ζημία, άλλως να παραβιάζει τις εργοδοτικές υποχρεώσεις του, κατά τρόπο που πρόδηλα παραβιάζει και τον ίδιο το νομοθετικό σκοπό του άρ. 68 Ν. 3863/2010. Ομοίως άλλωστε, οι αόριστες επικλήσεις του περί φήμης και αύξησης πελατείας και κύκλου εργασιών προσκρούουν στο ότι αφενός, ο ίδιος δεν συνιστά κάποια νεοσύστατη επιχείρηση που ευλόγως επιδιώκει να εδραιωθεί και να αποκτήσει πελατεία στην αγορά, αλλά μια ήδη εδραιωμένη επιχείρηση με μεγάλο κύκλο εργασιών και πλήθος συμβάσεων, αφετέρου, υπό τέτοιο σκεπτικό και αν ο διαγωνιζόμενος επιδιώκει να αυξήσει κύκλο εργασιών για να κερδίζει 1 ευρώ ανά 6.6.57,39 ευρώ κόστος του, τότε δεν έχει και οιοδήποτε νόημα ούτε να αυξήσει τον κύκλο εργασιών ούτε να δραστηριοποιείται επιχειρηματικά. Πολλώ δε μάλλον, ενώ η παραμικρή και οιαδήποτε μεταβολή κόστους του και οποιαδήποτε έστω και όλως μικρή επείγουσα ή μη προβλεφθείσα δαπάνη, θα αποφέρει καθαρή ζημία ούτε προκαταβολή θα λάβει κατά τον όρο 5.1.1 της διακήρυξης, αλλά θα πληρώνεται μετά την οριστική παραλαβή των υπηρεσιών κάθε μήνα με μηνιαία δόση πληρωμής και άρα, θα υποβάλλεται σε τέτοιο κόστος 34.025,23 ευρώ, άνευ κρατήσεων επί του τιμολογίου ανά μήνα (ως κόστος μισθοδοσίας, εισφορών, διοικητικό κόστος και αναλώσιμα), κόστος προκαταβαλλόμενο εκ μέρους του, για να κερδίζει 5,22 ευρώ στο τέλος του μήνα, προκειμένου, ενώ ήδη δραστηριοποιείται με πλήθος συμβάσεων και

σημαντικούς κύκλους εργασιών, να αυξήσει την ήδη υψηλή πιστοληπτική του ικανότητα, τον κύκλο εργασιών και την πελατεία και να μην απολύσει εργαζομένους, που δεν προκύπτει ότι θα απολύσει αν δεν αναλάβει τη σύμβαση (η ανάληψη άλλωστε της οποίας ευλόγως αναμενόταν να απέχει αρκετά χρονικά από την προσφορά του και τα στοιχεία επί των οποίων υπολόγισε τη νυν προσφορά του), διακινδυνεύοντας να εμφανίσει ζημίες, από οποιαδήποτε μη προβλεφθείσα, έστω και ελάχιστη ανάγκη κάθε είδους, που εύλογα αναμένεται να προκύψει εντός ενός δωδεκαμήνου συνεχούς εκτέλεσης, όπου θα απασχολεί άνω των 28 εργαζομένων πλήρους απασχόλησης και με πλήθος συμβατικών υποχρεώσεων και εκ μέρους του ευθυνών και κινδύνων. Όλα τα ανωτέρω, είναι προδήλως αντίθετα σε κάθε εύλογη και συνετή επιχειρηματική συμπεριφορά και αντίκεινται στη λογική και την ίδια την εκ του νόμου απαίτηση, οι εργολάβοι καθαρισμού και φύλαξης να διασφαλίζουν ένα εύλογο περιθώριο κέρδους, όχι προς όφελος τους, αλλά ακριβώς για την αποφυγή εκ μέρους τους καταστρατηγήσεων και έμμεσων παραβιάσεων των εργοδοτικών τους υποχρεώσεων. Εξάλλου, σε αντίθεση με τους ισχυρισμούς του προσφεύγοντος, που αποπειράται να παρουσιάσει ως νόμιμα και κατά τη διακήρυξη αποδεκτό, το προσχηματικό κέρδος και τη δήλωση αυτού, ως μιας όλως τυπικού και θεωρητικού χαρακτήρα απαίτηση, που αρκείται στο να καταλείπεται ένα οποιοδήποτε θεωρητικό και λογιστικό έστω και πρακτικά εντελώς ασήμαντο κέρδος, τόσο ο όρος 2.4.4, όσο και το εξ αυτού παραπεμπόμενο άρ. 68 Ν. 3863/2010, ουδόλως, όπως προβάλλει, επιτρέπουν τη δήλωση μη ευλόγου κέρδους και αρκούνται στην απλή μνεία τύποις κέρδους, αλλά ορίζουν ταυτόσημα «Πρέπει επίσης να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους παροχής των υπηρεσιών τους, των αναλωσίμων, του εργολαβικού τους κέρδους και των νόμιμων υπέρ Δημοσίου και τρίτων κρατήσεων.», ήτοι η φράση «εύλογο ποσοστό» αναφέρεται όχι μόνο στο διοικητικό κόστος, αλλά και στο εργολαβικό κέρδος (εξ ου και χρησιμοποιείται γενική πτώση «να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό... του εργολαβικού τους κέρδους» και όχι «να υπολογίζουν εύλογο ποσοστό διοικητικού κόστους...», το εργολαβικό τους κέρδος...»). Παρά αντίθετα για το καταρχήν παραδεκτό της

προσφοράς, θα πρέπει αν μη τι άλλο να δηλωθεί ένα κέρδος που έστω και ενδεχομένως, θα δύναται να θεωρηθεί υπό περιπτώσεις εύλογο και πάντως, δεν θα αποκλείεται εξαρχής και άνευ ετέρου να είναι εύλογο και πάντως, δεν θα είναι μηδενικό, όπως εν προκειμένω, όπου η εξομοίωση των 5,22 ευρώ το μήνα με 0 ευρώ, σε κόστος άνω των 34.000 ευρώ ανά μήνα, προκύπτει προδήλως και κατά κοινή λογική, χωρίς οιαδήποτε δυνατότητα, από οιαδήποτε οπτική και οιοδήποτε περιθώριο αξιολογικής ευχέρειας, να κριθεί οιαδήποτε διαφοροποίηση μεταξύ 0 και 62,28 ευρώ (δεδομένου ότι αναφέρεται σε σύμβαση 417.348 ευρώ) και να εκληφθεί το αυτό, ως εύλογο ή δυνάμενο να θεωρηθεί ως εύλογο. Άλλωστε, υπό τους ισχυρισμούς του τρίτου παρεμβαίνοντα και αντίθετα με τις ως άνω διατάξεις, δεν θα χρειαζόταν απαραίτητως να υπολογιστεί κέρδος, αλλά θα έθετε ο νόμος και η διακήρυξη ως δυνητική τη λήψη υπόψη κάποιου κέρδους, αφού ακριβώς ένα τόσο χαμηλό κέρδος δεν συνιστά κέρδος, αλλά ένα υποκείμενο σε εξάντληση από οιαδήποτε συνθήκη και ουδόλως δυνάμενο να συγκροτήσει και να δικαιολογήσει επιχειρηματική απόφαση συμμετοχής σε διαδικασία ανάθεσης δημόσιας σύμβασης και ανάληψη και εκτέλεση αυτής, σχεδόν μηδενικό και πάντως ασήμαντο λογιστικό υπόλοιπο. Εξάλλου, αν ο τρίτος παρεμβαίνων προφανώς ακολουθεί την ίδια τακτική στις δραστηριότητές του, εν τέλει δεν θα μπορεί να είναι γενικά εύρωστος, αφού η ευρωστία αυτή θα πρέπει να προκύπτει από κάποιες δραστηριότητες που καλύπτουν το κόστος του και του αποφέρουν κέρδος. Άλλωστε, υπό την ως άνω λογική, ο τρίτος παρεμβαίνων δεν θα χρειαζόταν να καλύπτει ούτε το εργατικό-ασφαλιστικό κόστος, αφού θα δύνατο να το καλύπτει με ζημίες, προκειμένου να αυξήσει την πελατεία και να μην απολύσει εργαζόμενους. Πλην όμως, το κόστος απασχόλησης τίθεται ομού και αδιακρίτως μετά του ευλόγου διοικητικού κόστους και κέρδους ως προαπαιτούμενο κάλυψης από την προσφορά και επομένως, ό,τι ισχύει για το πρώτο, ισχύει και για το διοικητικό κόστος και το κέρδος, ήτοι θα πρέπει να προκύπτουν από την προσφορά και να καλύπτονται εξ αυτής. Επομένως, ο τρίτος παρεμβαίνων παραβίασε και την υποχρέωση συνυπολογισμού στην προσφορά του εύλογου ποσοστού κέρδους και τούτο, πέραν του ότι η

προσφορά του ήδη, λόγω υποκοστολόγησης εισφορών, εισφοράς υπέρ ΕΛΠΚ και κρατήσεων υπέρ τρίτων προκύπτει άνευ ετέρου και ως ζημιογόνος. Τα ίδια ισχύουν και για τον δεύτερο παρεμβαίνοντα για τον οποίο, κατά τα ανωτέρω, απομένει ακόμη μικρότερο ποσό και αναλογία κέρδους, 59,354 ευρώ βλ. ανωτέρω ή 0,0142% ή 1 ευρώ κέρδους ανά 7.033,74 ευρώ κόστος και άρα, η προσφορά του δεν καταλείπει κανένα εύλογο και πάντως, μη εξομοιούμενο με μηδενικό κέρδος. Άλλωστε, στην περίπτωση του δεύτερου παρεμβαίνοντα, ο ίδιος υπολογίζει και θεωρεί εύλογο κέρδος 360 ευρώ, ήτοι υπερεξαπλάσιο του εναπομείναντος και επομένως, σαφώς ο ίδιος ο δεύτερος παρεμβαίνων θέτει το εύλογο περιθώριο κέρδους πολύ υψηλότερο από το αληθές κέρδος του και άρα, βάσιμα προκύπτει ότι το εν τέλει κέρδος του είναι πολύ χαμηλότερο του κατά τον ίδιο, ευλόγου, ακόμη και αν δεν αφαιρεθεί η υποκοστολόγηση εισφορών. Επιπλέον, δεδομένου ότι ο ίδιος ο δεύτερος παρεμβαίνων προσβλέπει σε απόληψη 360 ευρώ κέρδους, προκύπτει ότι η προσφορά του δεν αρκεί για την κάλυψη του εκ του ίδιου υπολογισθέντος διοικητικού κόστους και αναλωσίμων, αφού με 2.405,474 ευρώ αληθές υπόλοιπο προσφοράς μείον αληθών κρατήσεων και εργατικού-ασφαλιστικού κόστους, όπως ο ίδιος το υπολόγισε και χωρίς αφαίρεση υποκοστολογήσεων, αφαιρουμένων των 360 ευρώ που προορίζει για κέρδος, απομένουν 2.045,474 ευρώ, που δεν αρκούν για την κάλυψη 720 ευρώ αναλωσίμων και 1.626,12 ευρώ διοικητικού κόστους, που αναλύει επιμέρους ως αναγκαία ο δεύτερος παρεμβαίνων και αθροίζουν 2.346,12 ευρώ. Άρα, κατά συνδυασμό όλων των εντός της νυν σκέψη προαναφερθέντων, ο δεύτερος παρεμβαίνων υποβάλλει προσφορά που υπό κάθε εκδοχή, δεν επαρκεί για την κάλυψη διοικητικού κόστους και αναλωσίμων, δεν απολείπει κέρδος και δη, εύλογο και σύμφωνο με το κατά τον ίδιο επαρκές ως εύλογο και είναι εν τέλει ζημιογόνος και τούτο πέραν της υποκοστολόγησης ασφαλιστικών εισφορών και εισφοράς υπέρ ΕΛΠΚ. Άλλωστε, σε περίπτωση, όπου όπως εν προκειμένω και για τις τρεις προσφορές των παρεμβαίνόντων, προκύψει μεταξύ άλλων και υποκοστολόγηση κατά τρόπο που αποδεικνύεται μη συμμόρφωση με τις υποχρεώσεις του άρ. 18 παρ. 2 Ν. 4412/2016 και συγκεκριμένα, υπολογισμός αποδοχών ή εισφορών που απέχουν, πολλώ δε

μάλλον, σημαντικά, του νόμιμου εργατικού και ασφαλιστικού, αντίστοιχα κόστους, με συνέπεια να προκύπτει πως οι προσφέροντες συνέταξαν προσφορά και υπολόγισαν κάθε επ' αυτής παράμετρο και κονδύλι κόστους, ως και απέβλεψαν σε κέρδος, ερειδόμενοι ακριβώς σε τέτοια και δη, σημαντική υποκοστολόγηση και παραβίαση των εργοδοτικών τους υποχρεώσεων, οι προσφορές είναι άνευ ετέρου απορριπτές κατ' άρ. 88 παρ. 2 Ν. 4412/2016 και κατά τον όρο 2.4.4 της διακήρυξης και δη, χωρίς να δύνανται να μεταφέρουν ποσά που υπολόγισαν για κάλυψη λοιπών κονδυλίων που έπρεπε να έχουν υπολογίσει στην προσφορά τους και άρα, ασχέτως του επιπλέον εν προκειμένω προκύπτοντος και άνευ ετέρου καθαρώς ζημιογόνου (λόγω και μόνης της ως άνω υποκοστολόγησης εισφορών) των προσφορών του πρώτου (βλ. παραπάνω) και δεύτερου παρεμβαίνοντος, ως και ασχέτως της ανωτέρω εκ του δεύτερου παρεμβαίνοντος υποκοστολόγησης της ΕΛΠΚ και του διοικητικού κόστους-αναλωσίμων και μη λήψης υπόψη ευλόγου κέρδους και εκ του τρίτου παρεμβαίνοντος υποκοστολόγησης της ΕΛΠΚ και των κρατήσεων υπέρ τρίτων και μη λήψης υπόψη ευλόγου κέρδους και μάλιστα, κατά ποσό που καθιστούν την προσφορά του και καθαρώς ζημιογόνο, πέραν από παραβιάζουσα το ελάχιστο ασφαλιστικό κόστος. Άρα, κατ' αποδοχή των αντίστοιχων ισχυρισμών του προσφεύγοντος καθ' εκάστου καθ' ου και οι τρεις παρεμβαίνοντες είναι αποκλειστέοι λόγω υποκοστολόγησης των ασφαλιστικών εισφορών και λόγω καθαρώς ζημιογόνου των προσφορών τους. Ο δεύτερος δε παρεμβαίνων, επιπλέον τούτου και διότι υποκοστολόγησε την υπέρ ΕΛΠΚ εισφορά, αλλά και διότι αποδεδειγμένα δεν αρκεί η προσφορά του για να καλύψει το κατά τον ίδιο υπολογιζόμενο ως αναγκαίο ποσό για διοικητικό κόστος-αναλώσιμα και για να καταλείπει κέρδος και δη, το κατά τον ίδιο υπολογιζόμενο ως εύλογο εργολαβικό κέρδος, επιπλέον δε και διότι υποκοστολόγησε την υπέρ ΕΛΠΚ εισφορά. Επιπλέον των ανωτέρω, και οι τρεις παρεμβαίνοντες είναι αποκλειστέοι, διότι ήδη εκ των δεδομένων των προσφορών τους και ασχέτως στοιχειοθέτησης ή τυχόν ασυνήθιστα χαμηλού του διοικητικού κόστους, των αναλωσίμων και του κέρδους τους, μόνες οι ως άνω υποκοστολογήσεις καθιστούν αντιστοίχως και καθαρώς ζημιογόνες τις προσφορές του πρώτου,

δεύτερου και τρίτου παρεμβαίνοντα. Ο δε τρίτος παρεμβαίνων είναι αποκλειστέος επιπροσθέτως και πέραν ζημιολόγου προσφοράς του και υποκοστολόγησης ασφαλιστικών εισφορών και διότι δεν υπολόγισε κατά τα ανωτέρω εύλογο εργολαβικό κέρδος και εν γένει κέρδος που πάντως δεν εξομοιώνεται με μηδενικό και επιπλέον, υποκοστολόγησε και την υπέρ ΕΛΠΚ εισφορά. Παρέλκει δε ως εκ τούτου η εξέταση των λοιπών κατά του δεύτερου και του τρίτου παρεμβαίνοντος, ισχυρισμών της προσφυγής.

5. Επειδή, επιπλέον των ανωτέρω και όσον αφορά ειδικώς τον πρώτο παρεμβαίνοντα προκύπτουν και τα ακόλουθα. Στο ερώτημα του ΕΕΕΣ, σχετικά με τον λόγο αποκλεισμού 2.2.3.4.ζ της διακήρυξης («Αποκλείεται από τη συμμετοχή στη διαδικασία σύναψης της παρούσας σύμβασης, οικονομικός φορέας σε οποιαδήποτε από τις ακόλουθες καταστάσεις: ... (ζ) εάν έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές ή δεν είναι σε θέση να προσκομίσει τα δικαιολογητικά που απαιτούνται κατ' εφαρμογή του άρθρου 2.2.9.2 της παρούσας») με περιεχόμενο ερωτήματος «Ψευδείς δηλώσεις, απόκρυψη πληροφοριών, ανικανότητα υποβολής δικαιολογητικών, απόκτηση εμπιστευτικών πληροφοριών Ο οικονομικός φορέας επιβεβαιώνει ότι: α) έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, β) έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές, γ) δεν ήταν σε θέση να υποβάλει, χωρίς καθυστέρηση, τα δικαιολογητικά που απαιτούνται από την αναθέτουσα αρχή ή τον αναθέτοντα φορέα, και δ) έχει επιχειρήσει να επηρεάσει με αθέμιτο τρόπο τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της αναθέτουσας αρχής ή του αναθέτοντα φορέα, να αποκτήσει εμπιστευτικές πληροφορίες που ενδέχεται να του αποφέρουν αθέμιτο πλεονέκτημα στη διαδικασία σύναψης σύμβασης ή να παράσχει εξ αμελείας παραπλανητικές πληροφορίες που ενδέχεται να επηρεάσουν ουσιωδώς τις αποφάσεις που αφορούν τον αποκλεισμό, την επιλογή ή την ανάθεση;», ο πρώτος παρεμβαίνων απάντησε απλώς αρνητικά, χωρίς καμία

άλλη αναφορά ή επανορθωτικό μέτρο. Περαιτέρω, ο ίδιος ο ευνοϊκός υπέρ των οικονομικών φορέων θεσμός της προκαταρκτικής απόδειξης δια του ΕΕΕΣ και αναλόγως και του ΤΕΥΔ (βλ. σκέψεις 25, 26 άρθ. 79 του ν. 4412/2016 και Εκτελεστικός Κανονισμός), πλήττεται καίρια και ματαιώνεται ως προς τον σκοπό του, εκθέτοντας την αναθέτουσα και τρίτους συνδιαγωνιζομένους σε κινδύνους, προσβάλλει δε τις αρχές της ίσης μεταχείρισης και διαφάνειας και, επομένως, και του αποτελεσματικού ανταγωνισμού, σε περίπτωση εκούσιας ή μη ανακρίβειας, αποσιώπησης ή παράλειψης πληροφοριών ή και αναλήθειας εκ μέρους των δηλούντων δια του ΕΕΕΣ οικονομικών φορέων. Τούτο, ιδίως όταν οι αναληθώς δηλούμενες βεβαιώσεις και πιστοποιήσεις του προσφέροντα, ή η παράλειψη/απόκρυψη πληροφοριών σχετίζονται με περίπτωση η οποία αν ήταν γνωστή θα μπορούσε ή/και θα έπρεπε να οδηγήσει σε αποκλεισμό του φορέα από τη σύναψη της σύμβασης δια πληρώσεως λόγου αποκλεισμού του άρθ. 73 του ν. 4412/2016, αφού ειδικώς σε αυτές τις περιπτώσεις διακινδυνεύεται η σύναψη σύμβασης, και δη εις βάρος κατάλληλων και νομίμως μετεχόντων στη διαδικασία ανάθεσης σύμβασης άλλων φορέων. Ως εκ τούτου (Απόφαση ΑΕΠΠ 789/2021), η εκ μέρους ενός οικονομικού φορέα αναληθής δήλωση βεβαίωση πιστοποίηση ή απόκρυψη ή παροχή αναληθών πληροφοριών, οι οποίες δύνανται ή ενδέχεται να στοιχειοθετήσουν, καταλήξουν ή να ερμηνευτούν από την αναθέτουσα ως λόγοι αποκλεισμού, συνιστούν αυτοτελείς λόγους κήρυξης της συνολικής προσφοράς ως απαραδέκτου και αποκλεισμού του δηλούντος δια του ΕΕΕΣ οικονομικού φορέα (βλ. ΑΕΠΠ 118/2017, 846/2018 αλλά και κατ' αναλογία ΣΤΕ ΕΑ 526/2010 σκ.6). Εξάλλου, ουδόλως ο λόγος αποκλεισμού του άρθ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 προϋποθέτει διάπραξη του οικείου γεγονότος, ήτοι απόκρυψης, σοβαρής ψευδούς δήλωσης ή μη υποβολής δικαιολογητικών κατακύρωσης αποκλειστικά στην προκείμενη διαδικασία (βλ. και ΔΕφΑθ 160/2021, επικαλούμενη εκ του ιδίου, ως και ΔΕφΘεσσ 115/2021), τούτο δε, αφενός θα ήταν παράλογο και θα καθιστούσε άνευ αντικειμένου τον λόγο αποκλεισμού, καθώς στην τρέχουσα διαδικασία, αν ο προσφέρων όχι απλά σοβαρά ψευδώς δηλώσει ή αποκρύψει, αλλά εν γένει ανακριβώς δηλώσει οτιδήποτε, θα αποκλειστεί ούτως ή άλλως, λόγω υποβολής ελλιπούς,

ανακριβούς ή εσφαλμένου ΕΕΕΣ ή λόγω μη πλήρωσης των όρων συμμετοχής ή λόγω μη τήρησης των κανόνων σύνταξης και περιεχομένου προσφορών (που τυχόν ανακριβώς επικαλείται πως πληροί), χωρίς χρεία και ειδικού περί τούτου λόγου αποκλεισμού, ενώ προδήλως, η μη υποβολή δικαιολογητικών κατακύρωσης, που τίθεται ισότιμα κατά τη διάταξη μετά της απόκρυψης και της σοβαρώς ψευδούς δηλώσεως, ως πραγματικό επί του οποίου συντρέχει ο λόγος αποκλεισμού (και άρα, αν το πραγματικό περί απόκρυψης πρέπει τυχόν να αφορά ειδικώς την τρέχουσα διαδικασία, τότε θα έπρεπε να αφορά ειδικώς την τρέχουσα διαδικασία και το εξίσου επαρκές για τη συγκρότηση του λόγου αποκλεισμού, πραγματικό περί μη υποβολής δικαιολογητικών κατακύρωσης) όχι μόνο έπεται της δια της προσφοράς υποβολής ΕΕΕΣ (και άρα, θα ήταν παράλογο στο στάδιο προσφορών να προβλέπεται ως λόγος αποκλεισμού, το άγνωστο γεγονός περί του αν εν συνεχεία θα υποβληθούν δικαιολογητικά κατακύρωσης, εφόσον ο προσφέρων αναδειχθεί προσωρινός ανάδοχος), αλλά ούτως ή άλλως συγκροτεί λόγο απόρριψης προσφοράς, σύμφωνα με τις ειδικές περί υποβολής δικαιολογητικών κατακύρωσης διατάξεις της διακήρυξης και του νόμου και κατά τις οικείες προϋποθέσεις που θέτουν (και άρα, προδήλως δεν θα έχρηζε αναγωγής η μη υποβολή δικαιολογητικών κατακύρωσης εντός του τρέχοντα διαγωνισμού, σε ειδικό λόγο αποκλεισμού στο πλαίσιο του άρ. 73 Ν. 4412/2016, αφού προβλέπει σχετικά το άρ. 103 Ν. 4412/2016 και οι αντίστοιχες διατάξεις της διακήρυξης). Αφετέρου, τέτοια ερμηνεία ευθέως θα παρέβαινε τον περί τριετούς χρονικής διάρκειας των λόγων αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4, της παρ. 10 του ίδιου άρθρου, που προ του Ν. 4782/2021 όριζε ως αφετηρία το γεγονός, ήτοι τη διάπραξη και κατόπιν της 1-6-2021, ήτοι του άρ. 22 Ν. 4782/2021, την ημερομηνία έκδοσης πράξης που βεβαιώνει το σχετικό γεγονός, ήτοι εν προκειμένω, πράξης που το πρώτον βεβαιώνει την απόκρυψη, σοβαρώς ψευδή δήλωση ή μη υποβολή δικαιολογητικών κατακύρωσης. Σημειωτέον, πως σε αντίθεση με την ειδική περίπτωση του άρ. 68 παρ. 2 περ. γ' Ν. 3863/2010, που συγκροτεί το ειδικό περί διαδικασιών ανάθεσης φυλάξεων/καθαρισμών, πλαίσιο κατάγνωσης σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος, πέραν της γενικής έννοιας του άρ. 73 παρ. 4 περ. θ' Ν.

4412/2016 και η οποία περίπτωση, προϋποθέτει αναγκαία και τέλεση του οικείου πραγματικού, ήτοι της επιβολής των προστίμων εντός συγκεκριμένου χρόνου προ της λήξης υποβολής προσφορών κάθε διαδικασίας, εν προκειμένω, όσον αφορά την κατάγνωση του λόγου αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' (αλλά και τυχόν σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος της περ. θ' που δεν επέρχεται βάσει του άρ. 68 παρ. 2 Ν. 3863/2010, αλλά λόγω γενικών κανόνων περί σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος), ως και για κάθε άλλο λόγο αποκλεισμού της παρ. 4 του ίδιου άρθρου, ελλείψει τέτοιας αντίστοιχης ειδικής διάταξης, συντρέχει η εφαρμογή της παρ. 10 του άρ. 73, περί ακριβώς, τριετούς χρονικής ισχύος ως λόγου αποκλεισμού, κάθε πραγματικού που καταρχήν υπάγεται στα οριζόμενα των περιπτώσεων της παρ. 4. Ούτε η περ. θ' του άρ. 73 παρ. 4 εξαιρείται από την παρ. 10 του ίδιου άρθρου ούτε για να συντρέχει η περ. θ' προβλέπεται πως κάθε φορά και σε κάθε νέα διαδικασία θα πρέπει να αποκρύπτεται από ένα διαφορετικό γεγονός και εν γένει εξ ουιουδήποτε κανόνα δικαίου δεν προκύπτει πως δικαιολογείται προσφέρων αποκλεισθείς σε μια προηγούμενη διαδικασία λόγω απόκρυψης στοιχείων περί λόγων αποκλεισμού του, ναι μεν και στην τρέχουσα διαδικασία θα αποκλειστεί αν αποκρύψει στοιχεία για κάποιο λόγο αποκλεισμού του, όχι όμως και με την εξαίρεση της περίπτωση, όπου αντικείμενο απόκρυψης είναι ο προηγούμενος αποκλεισμός του λόγω απόκρυψης. Επιπλέον, ουδόλως ανάγεται στην υποκειμενική κρίση κάθε προσφέροντος περί υπαγωγής κάθε τυχόν πραγματικού σε εκείνο συγκεκριμένου λόγου αποκλεισμού, η υποχρέωση του να το δηλώσει στο ΕΕΕΣ, που σκοπεί στον εκ της αναθέτουσας έλεγχο πλήρωσης εκ του δηλουμένου πραγματικού, του σχετικού λόγου αποκλεισμού, άλλως, ο προσφέρων θα δύνατο να προκαταλάβει την κρίση της αναθέτουσας και να αποκρύπτει αυτήν ουσιώδη γεγονότα ή σε κάθε περίπτωση, γεγονότα την ουσία των οποίων, ως προς την κρίση της αναθέτουσας, δεν μπορεί να υποθέσει εκ των προτέρων, στερώντας την αναθέτουσα από την εξουσία άσκησης της κατ' άρ. 73 παρ. 4 Ν. 4412/2016 ευχέρειας της, σχετικά με τον έλεγχο κατάγνωσης ή μη των σχετικών λόγων αποκλεισμού. Περαιτέρω, είναι σαφές πως η απόκρυψη ή ψευδής δήλωση επί πραγματικού, πρέπει να αφορά

γεγονότα που αν δηλώνονταν ή αν δηλώνονταν αληθώς, ενδεχομένως να είχαν επιρροή στην κατάγνωση λόγου αποκλεισμού και δη, κάθε είδους λόγου αποκλεισμού και άρα, εφόσον προσφεύγων αποκλειστεί στο πλαίσιο προηγούμενης διαδικασίας, για απόκρυψη στοιχείων σχετικά με κάθε λόγο αποκλεισμού, τότε προφανώς οφείλει να δηλώσει τούτο στο τρέχον ΕΕΕΣ του, εάν δε, δεν δηλώσει τον προηγηθέντα εντός τριετίας αποκλεισμό του για απόκρυψη του άρ. 73 παρ. 4 περ. θ' Ν. 4412/2016, τότε εκ νέου στο πλαίσιο της τρέχουσας διαδικασίας διαπράττει το πραγματικό του άρ. 73 παρ. 4 περ. θ' Ν. 4412/2016 (όπως διαπράττει και αν αποκρύψει πληροφορίες σχετικά και με κάθε άλλο λόγο αποκλεισμού), που σκοπεύει ακριβώς στην αποτροπή της εκ των προσφερόντων πρακτικής ακριβώς, χειραγώγησης των πληροφοριών που παρέχουν στις αναθέτουσες και απόκρυψης, εις βλάβη της ίσης μεταχείρισης, γεγονότων που αν οι αναθέτουσες γνώριζαν, ενδεχομένως να είχαν κρίνει ως λόγους αποκλεισμού. Εξάλλου, αν απόκρυψη προηγούμενου αποκλεισμού λόγω πάλι απόκρυψης, κρινόταν ότι δεν συνιστά απόκρυψη, όπως ο πρώτος παρεμβαίνων αιτιάτο, τότε όχι μόνο θα παραβιαζόταν το άρ. 73 παρ. 4 περ. θ', αλλά επιπλέον θα παρεχόταν κίνητρο προς υποτροπή και επανειλημμένη διάπραξη της ίδιας συμπεριφοράς. Κατά την Απόφαση ΑΕΠΠ 235/2021, που ο προσφεύγων και όσον αφορά το εκεί βεβαιούμενο ιστορικό και πραγματικό, προκύπτει ότι ο νυν πρώτος παρεμβαίνων είχε ήδη αποκλειστεί σε προηγούμενες διαδικασίες, βάσει του λόγου αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, περί σοβαρών ψευδών δηλώσεων ή απόκρυψης πληροφοριών κρίσιμων περί έλλειψης λόγων αποκλεισμού και συγκεκριμένα, ότι όπως και ο ίδιος τότε ανέφερε, διότι απεκλείσθη σε 2 διαγωνισμούς του ..., που προκηρύχθηκαν με την υπ' αριθμ. ... και ... Διακήρυξη και δη, με τις ... και την ... Αποφάσεις ..., λόγω απόκρυψης στοιχείων από τα τότε ΤΕΥΔ του. Και η ως άνω Απόφαση ΑΕΠΠ 235/2021, δεν έκρινε το πρώτον η ίδια συνδρομή του λόγου αποκλεισμού του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, αλλά ήδη με την ενώπιον της ΑΕΠΠ τότε προσβαλλομένη απόφαση με αρ. ... είχε κριθεί, ένεκα των ανωτέρω 2 προηγούμενων κρίσεων του ..., που ουδόλως δηλώθηκαν στο ενώπιον της ... από 13-2-2020 ΤΕΥΔ του νυν πρώτου παρεμβαίνοντος,

αποκλειστέος πάλι κατ' άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 και τον αντίστοιχο όρο 12.3.7 της τότε διακήρυξης. Άρα, εκ του ως άνω ιστορικού μόνο προκύπτουν 3 διακριτές το πρώτον καταγνώσεις αυτοτελών αποκρύψεων, εκ των οποίων όλες κρίθηκαν και διαγνώσθηκαν εντός της πρόσφατης πριν την από 18-6-2021 καταληκτικής ημερομηνίας υποβολής προσφορών και προσφοράς του πρώτου παρεμβαίνοντος στο νυν διαγωνισμό, τριετίας και εκ των οποίων η κατά τη ... και η κατά τη ... διαγνωσθείσες τέτοιες αποκρύψεις, έλαβαν χώρα, δια της υποβολής των οικείων δηλώσεων του πρώτου παρεμβαίνοντος, ενώπιον της τελευταίας αυτής τριετίας. Επιπλέον, όσον αφορά την εκ του προσφεύγοντος επικαλούμενη υπόθεση περί του διαγωνισμού του ..., με την Απόφαση ΑΕΠΠ 789/2021, που κρίθηκε νόμιμη και εκ της ΔΕφΘεσσ 115/2021, που επικαλείται ο προσφεύγων, ο πρώτος παρεμβαίνων κρίθηκε αποκλειστέος πάλι βάσει του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' (σκ. 73 και βλ. και 68-72) και δη, διότι «δεν δήλωσε στο ΕΕΕΣ που υπέβαλε ότι συντρέχει στο πρόσωπό [του] λόγος αποκλεισμού, πολλώ δε μάλλον δεν δήλωσε ούτε σχετικά επανορθωτικά μέτρα, και μάλιστα δεν δήλωσε ότι, β) έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές ... που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού, καθισταμένης απορριπτέας για τον λόγο αυτό της προσφοράς [του].», σε διαδικασία του ..., που διενεργήθηκε την 20-1-2021 και άρα, σε κάθε περίπτωση εντός της πρόσφατης σε σχέση με το νυν διαγωνισμό τριετίας, ακυρώνοντας μάλιστα την πράξη αποδοχής του πρώτου νυν προσφεύγοντος και άρα, η ως άνω Απόφαση ΑΕΠΠ 789/2021 συνιστά το πρώτον διαπίστωση γεγονότος που συγκροτεί το πραγματικό του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, η οποία επικυρώθηκε δικαστικά. Άλλωστε, η ως άνω Απόφαση ΑΕΠΠ 789/2021, που δικαστικά επικυρώθηκε, διέγνωσε ως τέτοια περίπτωση, την απόκρυψη προηγηθέντων αποκλεισμών και κρίσεων περί του ότι ο νυν πρώτου παρεμβαίνων έχει σε προηγούμενες επιπλέον διαδικασίες προβεί σε συμπεριφορά υπαγόμενη στο πραγματικό του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016. Τούτο, διότι ο νυν πρώτου παρεμβαίνων απάντησε αρνητικά στο περί του λόγου αποκλεισμού αυτού, ερωτήματος του ΤΕΥΔ του, ενώ με την ΔΠΜ-Θ/43/2.1.2019 απόφαση της «...» (που επικυρώθηκε κατ' απόρριψη της

κατ' αυτής προσφυγής, με την Απόφαση ΑΕΠΠ 176/2019, η αίτηση αναστολής του νυν πρώτου παρεμβαίνοντος κατά της οποίας απερρίφθη με τη ΔΕφΑθ 220/2019), είχε αποκλειστεί οριστικώς από παλαιότερο διαγωνισμό της εταιρείας αυτής, που προκηρύχθηκε με την ΔΠΜ/Θ/ΤΥ/7/2017 σχετική Διακήρυξη, για την παροχή υπηρεσιών φύλαξης εγκαταστάσεων της, λόγω υποβολής ανακριβών δηλώσεων σχετικά με τη (μη) συνδρομή λόγων αποκλεισμού (κατά το άρθρο 73 παρ.4 περ. ζ' του ν.4412/2016). Άρα, δια μόνων των ως άνω προκύπτουν εντός του κρίσιμου κατ' άρ. 73 παρ. 10 Ν. 4412/2016 διαστήματος τριετίας πριν τη νυν υποβολή προσφοράς και λήξη υποβολής προσφορών, δύο αυτοτελείς περιπτώσεις αποκλεισμού του πρώτου παρεμβαίνοντος, ήτοι πρώτον, στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας της ... και δεύτερον, στο πλαίσιο της ως άνω διαδικασίας του ..., η πρώτη δε επήλθε με την από 2-1-2019 απόφαση ... και η δεύτερη το πρώτον, δια της και δικαστικώς επικυρωθείσας Απόφασης ΑΕΠΠ 789/2021, που ακύρωσε την αποδοχή του πρώτου νυν προσφεύγοντα, από την εκεί αναθέτουσα. Σημειωτέον, ότι ακόμη και αν δεν ληφθεί υπόψη ως αφετήριο γεγονός το σημείο έκδοσης της πράξης διαπίστωσης απόκρυψης, όπως η ισχύουσα κατά τον χρόνο της υποβολής προσφορών και του ΕΕΕΣ του παρεμβαίνοντος, διάταξη του άρ. 73 παρ. 10 Ν. 4412/2016 όρισε πλέον με σαφή τρόπο, αλλά ακόμη και το σημείο της συντέλεσης της μη δήλωσης του σχετικού πραγματικού, τότε και πάλι ως προς την περίπτωση της διαδικασίας του ..., που διενεργήθηκε εντός του 2021, πληρούται η προϋπόθεση της τριετίας πριν την τρέχουσα διαδικασία. Επιπλέον των ανωτέρω, όπως προκύπτει από την εκ του προσφεύγοντος επικαλούμενη ΔΕφΘεσσ 131/2018, σε διαγωνισμό που προκηρύχθηκε την 5-4-2018 και άρα, σε διαδικασία που εκκίνησε εντός τριετίας από τη νυν προσφορά και με καταλητική ημερομηνία υποβολής προσφορών την 4-5-2018, του Δήμου ... διαπιστώθηκε ότι ο πρώτος παρεμβαίνων δεν ανέφερε συγκεκριμένη από 1/11/2017 πράξη επιβολής προστίμου, που είχε κρίσιμο τότε ρόλο στην αξιολόγηση έλλειψης λόγου αποκλεισμού περί σχετικών παραβάσεων της και για την αποδοχή της στον τότε διαγωνισμό και με τη με αρ. 312/27-6-2018 απόφαση Οικονομικής Επιτροπής Δήμου ... απερρίφθη ο νυν πρώτος

παρεμβαίνων, που προσέφυγε ενώπιον της ΑΕΠΠ, η οποία με την Απόφαση ΑΕΠΠ 673/28-8-2018 απέρριψε την προσφυγή του (αιτιολογώντας στη σκ. 15 ότι «Συνεπώς, λαμβάνοντας υπόψη όλα τα ανωτέρω, η προσφεύγουσα όφειλε, εφόσον (αποδείχθηκε ότι) γνώριζε πως σε βάρος της έχει εκδοθεί ΠΕΠ από το ΣΕΠΕ να το δηλώσει στο επίμαχο Πεδίο του ΤΕΥΔ, σύμφωνα με τους όρους της οικείας Διακήρυξης, αναφέροντας ακολούθως αναλυτικά τα μέτρα τα οποία έλαβε προς αποκατάσταση της αξιοπιστίας της (π.χ. να αναφέρει την επιδίωξη δικαστικής προσβολής της μέσω εκκρεμούσης, κατά τον χρόνο εξέτασης της Προσφοράς της από την ορισθείσα Επιτροπή Διαγωνισμού προσφυγή ουσίας· εάν για τις παραβάσεις συνέτρεχε κάποια ιδιαίτερη περίπτωση την οποία έπρεπε ειδικώς τα μέλη της να λάβουν υπόψη), ώστε να δώσει την ευκαιρία στην Επιτροπή Διαγωνισμού να συνεκτιμήσει τα ανωτέρω στοιχεία, προκειμένου τελικώς να αποφασίσει εάν τίθεται ζήτημα αξιοπιστίας και ακεραιότητας της προσφεύγουσας και ως εκ τούτου εάν θα προχωρήσει στον αποκλεισμό της από το επόμενο διαγωνιστικό Στάδιο ή όχι.», στη σκ. 16 ότι «ο μοναδικός λόγος για την απόρριψη της Προσφοράς της αιτούσας, όπως διαπιστώθηκε στη διαδικασία επαναξιολόγησης, από την Επιτροπή Διαγωνισμού στο από 30.05.2018 ΠΡΑΚΤΙΚΟ [2] και επικυρώθηκε αντίστοιχα, κατά το μέρος αυτό από την προσβαλλόμενη Απόφαση της ΟΕ, υπήρξε η απόκρυψη-αποσιώπηση των ζητούμενων στοιχείων, εν προκειμένω της επίμαχης ΠΕΠ, ως προς την παράβαση της εργατικής νομοθεσίας και την τέλεση σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος (βλ. κατωτέρω σκέψη 20).» και στη σκ. 20, ότι «ο λόγος αποκλεισμού της προσφεύγουσας συνδεόταν με την απόκρυψη-αποσιώπηση στο κείμενο του ΤΕΥΔ παράβασης της εργατικής νομοθεσίας/τέλεσης σοβαρού επαγγελματικού παραπτώματος») και εν συνεχεία απερρίφθη και η αίτηση αναστολής κατά της Απόφασης ΑΕΠΠ. Άρα, προκύπτει άλλη μία πρόσθετη περίπτωση αποκλεισμού του πρώτου παρεμβαίνοντος εντός της τριετίας πριν την υποβολή της νυν προσφοράς που οφείλεται ακριβώς σε απόκρυψη κρίσιμου για τη διάγνωση έλλειψης λόγου αποκλεισμού γεγονότος και πληροφορίας, προδήλως δε, ακριβώς αφού προσέφυγε και ενώπιον της ΑΕΠΠ και δικαστικά ο πρώτος παρεμβαίνων και του

κοινοποιήθηκαν όλες οι αποφάσεις, ο ως άνω υπό τέτοια αιτιολογία αποκλεισμός του, τελούσε σε πλήρη γνώση του και ακόμη και αν ληφθεί υπόψη το νωρίτερο κρίσιμο σημείο της ίδιας της τότε δήλωσης και όχι της κρίσης της ως αποκρύβουσας κρίσιμο γεγονός, σε κάθε περίπτωση, το γεγονός έλαβε χώρα εντός τριών ετών πριν τη νυν προσφορά του και πριν την καταληκτική ημερομηνία υποβολής των προσφορών στη νυν διαδικασία (24/3/2021). Επομένως, τα ανωτέρω και εκ του συνδυασμού των επικαλούμενων εκ του προσφεύγοντος δικαστικών αποφάσεων με τις διοικητικές αποφάσεις που αποτέλεσαν έρεισμα έκδοσης τους, καταλήγουν σε 5 διακριτώς διαγνωσθέντες αποκλεισμούς του πρώτου παρεμβαίνοντα (2 δια Αποφάσεων του ..., 1 δια Απόφασης της ..., 1 δια της Απόφασης ΑΕΠΠ 789/2021 και 1 δια της Απόφασης Δήμου ...), επί τη βάσει του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 εντός τελευταίας τριετίας, εκ των οποίων οι 4 διαγνώσθηκαν επί τη βάσει δηλώσεων και αποκρύψεων επί δηλώσεων που έλαβαν χώρα την τελευταία τριετία (1 δια απόφασης ..., με χρόνο υποβολής ΤΕΥΔ 13-2-2020, 1 δια Απόφασης ΑΕΠΠ 789/2021 επί διαδικασίας που διενεργήθηκε την 20-1-2021, 1 δια της απόφασης ..., που έλαβε χώρα επί διαδικασίας, η διακήρυξη της οποίας ήδη είχε δημοσιευθεί εντός της τελευταίας αυτής τριετίας και 1 δια της απόφασης Δήμου ... που εκδόθηκε εντός τριετίας, επικυρώθηκε εκ της ΑΕΠΠ και δικαστικά εντός τριετίας και αφορά διαδικασία που εκκίνησε μετά την 24-3-2018, δηλαδή εντός τριετίας). Εξ αυτών, ο πρώτος παρεμβαίνων δεν δήλωσε απολύτως τίποτα και απάντησε αρνητικά στο οικείο ερώτημα του νυν ΕΕΕΣ του. Ακόμη, η γνώση του πρώτου παρεμβαίνοντος για τις ανωτέρω κρίσεις και τον νομικό χαρακτηρισμό τους, ως αποκρύψεις υπαγόμενες στην έννοια του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 είναι πρόδηλη εκ της ιδιότητας του ως διαδίκου ενώπιον της ΑΕΠΠ και εν συνεχεία και ενώπιον των διοικητικών δικαστηρίων. Επομένως(πρβλ. και πρόσφατες Αποφάσεις ΑΕΠΠ 1778-1781/2021, 1758/2021, 1632-1634/2021, 1568/2021, περί αποκλεισμού του ίδιου πρώτου παρεμβαίνοντα για τον ίδιο λόγο, με εν μέρει ίδιο ή παραπλήσιο πραγματικό και αντίστοιχους εκ μέρους του ισχυρισμούς), ο πρώτος παρεμβαίνων, εν γνώσει του παρέλειψε να αναφέρει το ως άνω συνιστάμενο σε 5 αυτοτελείς

αποκλεισμούς και δη, εντός του κρίσιμου ως άνω διαστήματος, στο νυν ΕΕΕΣ του και ούτως, προέβη σε απόκρυψη πραγματικού σχετικού με ορισθέντα κατά τη διακήρυξη, λόγο αποκλεισμού και σε ανακριβή και αβάσιμη απάντηση στο οικείο, ιδρύον και τον λόγο αποκλεισμού κατ' άρ. 2.3.4.ζ της διακήρυξης, ερώτημα του ΜΕΡΟΥΣ ΙΙΙ του ΕΕΕΣ του στην προκείμενη διαδικασία. Επιπλέον (βλ. ΔΕφΘεσσ 115/2020), κατά την έννοια του ανωτέρω Ευρωπαϊκού Ενιαίου Εγγράφου Σύμβασης, η απάντηση του οικονομικού φορέα στο σχετικό ερώτημα σχετικά με τις ψευδείς δηλώσεις, την απόκρυψη των πληροφοριών κ.λ.π., αφορά σε δήλωση πραγματικού γεγονότος και μόνον, συγκεκριμένα δε, αν αυτός, έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή εάν έχει αποκρύψει πληροφορίες αυτές. Αντίθετα, δεν είναι αντικείμενο του ερωτήματος αυτού η εκ μέρους του διαγωνιζομένου φορέα δήλωση, αν συντρέχει στο πρόσωπό του λόγος αποκλεισμού εξαιτίας του πραγματικού αυτού γεγονότος. Το τελευταίο τούτο ζήτημα απόκειται στην κρίση της αναθέτουσας αρχής στην οποία θα πρέπει να παρασχεθούν όλες οι αναγκαίες πληροφορίες, προκειμένου η αναθέτουσα Αρχή να διαπιστώσει εν τέλει, αν συντρέχει ή όχι λόγος αποκλεισμού του οικονομικού φορέα από την τρέχουσα διαγωνιστική διαδικασία (Ε.Α. ΣΤΕ 237/2019). Περαιτέρω και, ανεξάρτητα εάν μπορεί να αποδοθεί στον πρώτο προσφεύγοντα η απαιτούμενη υπαιτιότητα (δόλος ή βαρεία αμέλεια) σε σχέση με την ως άνω αναληθή δήλωση περί έλλειψης τέτοιων κρίσεων εις βάρος του, όπου απάντησε αρνητικά και συγχρόνως και απόκρυψη πληροφοριών σχετικών με την εξακρίβωση λόγων αποκλεισμού του από τον ένδικο διαγωνισμό (και ομοίως ανεξάρτητα από το εάν αυτές συνιστούν σοβαρές ψευδείς δηλώσεις ή όχι), όπως και ασχέτως του ότι εν προκειμένω, προκύπτει πως ο πρώτου παρεμβαίνων γνώριζε όχι μόνο το μη δηλωθέν πραγματικό, αλλά είχε διατελέσει και διάδικος ενώπιον της ΑΕΠΠ και των διοικητικών δικαστηρίων που έκριναν ακριβώς τη συνδρομή του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016 στην περίπτωση του, όπως και ασχέτως ότι η παράλειψη δήλωσης αφορά τόσες διακριτές διαδικασίες και σε κάθε περίπτωση, η μία μάλιστα εντός του τρέχοντος έτους, με την οικεία το

πρώτον περί τέτοιας διαπίστωσης απόκρυψης κρίση της ΑΕΠΠ, εκδοθείσα την 29-4-2021 (Απόφαση ΑΕΠΠ 789/2021), ήτοι λιγότερο από 2 μήνες πριν την προκείμενη ανακριβώς αρνητική περί του λόγου αποκλεισμού αυτού, δήλωση του, πάντως, δεν μπορεί να θεωρηθεί βασίμως ότι τα δεδομένα που παρέλειψε ο πρώτος παρεμβαίνων να δηλώσει δεν είναι αρκούντως σοβαρά, κατά την έννοια του νόμου και της διακήρυξης, ώστε να θεμελιώσουν τον λόγο αποκλεισμού της απόκρυψης πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας λόγων αποκλεισμού, προεχόντως διότι, όπως έχει κριθεί, κατά την έννοια των ως άνω διατάξεων, οι οποίες είναι σαφείς, η υποχρέωση του προσφέροντος να δηλώνει τις επίμαχες πληροφορίες αφορά σε δήλωση πραγματικού γεγονότος και δεν αίρεται από τυχόν εκτιμήσεις του προσφέροντος σχετικές με το αν τα δηλούμενα πραγματικά περιστατικά συνιστούν, κατά νόμο, λόγους αποκλεισμού ή με το αν συντρέχουν λόγοι άρσεως του αποκλεισμού του (βλ. 40/2019 σκ. 17, 18, πρβλ. ΕΑ 117/2019 σκ. 14). Τούτο, ενώ το άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, δεν αναφέρεται απλά σε «σοβαρές ψευδείς δηλώσεις», αλλά και σε «απόκρυψη πληροφοριών», υπό την έννοια ότι οι δηλώσεις, δια των οποίων ο προσφέρων παραθέτει κατά θετικό τρόπο γεγονότα, θα πρέπει να μην είναι επουσιωδώς ανακριβείς, κατά τρόπο δικαιολογούμενο στο πλαίσιο της εκ μέρους του περιγραφής του πραγματικού και ώστε, να αποφευχθούν ιδιαίτερα αυστηρές ερμηνείες που άγουν σε αποκλεισμό επί τη βάσει μεμονωμένων και χωρίς ουσιώδη επίδραση στο οικείο συμπέρασμα σφαλμάτων σε περιγραφές (επί παραδείγματι, σφάλμα σε αριθμό πρωτοκόλλου πράξης περί αποκλεισμού), ενώ όμως, η απόκρυψη, συνιστάμενη ακριβώς σε αποσιώπηση κάθε σχετικής πληροφορίας δεν χρειάζεται σχετικό χαρακτηρισμό, αλλά εφόσον συνδέεται και αφορά πληροφορία σχετική με ενδεχόμενο λόγο αποκλεισμού, έχει πάντα τη αναγκαία σοβαρότητα, ώστε να στοιχειοθετηθεί ο σχετικός λόγος αποκλεισμού. Οι ανωτέρω νομικές εκτιμήσεις του πρώτου παρεμβαίνοντος, άλλωστε, δεν αναιρούν ούτε την εν γνώσει του παράλειψη να παράσχει τις επίμαχες πληροφορίες ούτε τη σοβαρότητα της παράλειψης, εφόσον επρόκειτο για πληροφορίες κατ' αρχήν απαραίτητες για την εξακρίβωση λόγου αποκλεισμού

της από τον διαγωνισμό (ΕΑ ΣΤΕ 237/2019). Εξάλλου, όπως συνάγεται από το όλο σύστημα ρυθμίσεών τους, τόσο η Οδηγία 2014/25/ΕΕ (βλ. ιδίως σκ. 101 και 102 του προοιμίου της) όσο και ο νόμος 4412/2016 και η προαναφερθείσα διακήρυξη αποσκοπούν ν' αποτρέψουν την ανάθεση δημοσίων συμβάσεων σε οικονομικούς φορείς αμφιβόλου αξιοπιστίας και ακεραιότητας. Η διαπίστωση δε της αξιοπιστίας και ακεραιότητας του οικονομικού φορέα προϋποθέτει γνώση εκ μέρους της αναθέτουσας Αρχής της συνολικής συμπεριφοράς αυτού σε σχέση με τη συνδρομή ή μη λόγων αποκλεισμού του και όχι μόνο στο πλαίσιο του τρέχοντος εκάστοτε διαγωνισμού (πρβλ. Ε.Α. ΣΤΕ 40/2019). Επιπλέον, ψευδείς ή ανακριβείς δηλώσεις, κατά την παροχή τέτοιων πληροφοριών που έχουν οδηγήσει πολλαπλές φορές σε αποκλεισμό τον οικονομικό φορέα από προηγούμενη διαγωνιστική διαδικασία και δη, κατόπιν και κρίσεων της ΑΕΠΠ, ως και επικύρωση των αποφάσεων που έκριναν τον αποκλεισμό του στις ως άνω διαδικασίες εκ των διοικητικών δικαστηρίων, η μία δε περίπτωση και εντός του τρέχοντος έτους, ενόψει του σκοπού για τον οποίο θεσπίστηκε ο επίμαχος λόγος αποκλεισμού (πρβλ. ΕΑ ΣΤΕ 40/2019), αλλά και της ιδιαίτερης σημασίας που αποκτά το ΕΕΕΣ/ΤΕΥΔ, μετά την εισαγωγή νέων κανόνων για την προκαταρκτική απόδειξη στους διαγωνισμούς για τη σύναψη δημοσίων συμβάσεων (βλ. ΕΑΑΔΗΣΥ, Κατευθ. Οδηγία 20, σελ. 19) δεν μπορεί να θεωρηθεί εύλογα ότι δεν είναι «σοβαρές» και ότι οι περιπτώσεις αυτές δεν πρέπει να δηλωθούν στο ΕΕΕΣ, σε κάθε περίπτωση συνιστούν απόκρυψη των επίμαχων πληροφοριών, την οποία, αν έχει διαπιστωθεί, ως εν προκειμένω με τον αποκλεισμό σε προηγούμενες διαγωνιστικές διαδικασίες για τον λόγο αυτό, θα πρέπει να το δηλώσει στο οικείο ερώτημα του ΕΕΕΣ, διαφορετικά θα πρέπει να αποκλειστεί. Και τούτο, διότι το επίμαχο χωρίο του σχετικού ερωτήματος του ΕΕΕΣ αφορά στη δήλωση πραγματικού γεγονότος (την παροχή ψευδών ή ανακριβών δηλώσεων ή την απόκρυψη πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας λόγων αποκλεισμού), η ανακριβής απάντηση στο οποίο άγει στον αποκλεισμό του φορέα (ΕΑ ΣΤΕ 735/2020, 40/2019). Σημειωτέον δε, πως, ούτε η διακήρυξη στον όρο 2.2.3.4.ζ ούτε το ερώτημα του ΜΕΡΟΥΣ ΙΙΙ του ΕΕΕΣ του πρώτου παρεμβαίνοντα, όπου δήλωσε αρνητικά

«ΟΧΙ» σχετικά με όσα εκεί ερωτώνται, και άρα, αρνητικά, περί του αν έχουν συμβεί τα περιστατικά που εκεί ερωτώνται («Ο οικονομικός φορέας επιβεβαιώνει ότι: α) έχει κριθεί ένοχος σοβαρών ψευδών δηλώσεων κατά την παροχή των πληροφοριών που απαιτούνται για την εξακρίβωση της απουσίας των λόγων αποκλεισμού ή την πλήρωση των κριτηρίων επιλογής, β) έχει αποκρύψει τις πληροφορίες αυτές, γ) δεν ήταν σε θέση να υποβάλει, χωρίς καθυστέρηση, τα δικαιολογητικά που απαιτούνται από την αναθέτουσα αρχή ή τον αναθέτοντα φορέα, και δ) έχει επιχειρήσει να επηρεάσει με αθέμιτο τρόπο τη διαδικασία λήψης αποφάσεων της αναθέτουσας αρχής ή του αναθέτοντα φορέα, να αποκτήσει εμπιστευτικές πληροφορίες που ενδέχεται να του αποφέρουν αθέμιτο πλεονέκτημα στη διαδικασία σύναψης σύμβασης ή να παράσχει εξ αμελείας παραπλανητικές πληροφορίες που ενδέχεται να επηρεάσουν ουσιωδώς τις αποφάσεις που αφορούν τον αποκλεισμό, την επιλογή ή την ανάθεση;...»), τυχόν περιορίζονται αποκλειστικά στο αν συντελέσθηκε προηγούμενη ψευδής δήλωση και δεν αφορούν και προηγούμενες αποκρύψεις, παρά ισότιμα μεταχειρίζονται αμφότερες τις περιπτώσεις. Περαιτέρω, βλ. και ανωτέρω, τόσο η απόκρυψη συνιστά αυτοδύναμο λόγο αποκλεισμού, όσο και το αν αποκρυφθεί ότι ο προσφέρων είχε κριθεί προηγουμένως ότι είχε προβεί σε απόκρυψη, συγκροτεί νέα αυτοτελή απόκρυψη. Επιπλέον, και μεν σε ορισμένες περιπτώσεις, όπως όταν δηλώνεται εν μέρει αληθές πραγματικό, η απόκρυψη διαφοροποιείται ως περίπτωση, όχι όμως ως προς τις συνέπειες της, από τη ψευδή δήλωση. Όταν όμως, όπως εν προκειμένω και όπως σε καθεμία εκ των ως άνω πολλαπλών περιπτώσεων του αναφερομένου πραγματικού, ο οικονομικός φορέας απέκρυψε κρίσιμο πραγματικό, περαιτέρω και ανακριβώς απαντώντας αρνητικά σε ερώτημα περί του αν αυτό το πραγματικό (και εν προκειμένω, περί του αν έχει προβεί σε ψευδείς δηλώσεις ή έχει αποκρύψει πληροφορίες περί λόγων αποκλεισμού) συντρέχει, όπως στο νυν ΤΕΥΔ του, όπου ανακριβώς απάντησε θετικά στο ερώτημα αν μπορεί να επιβεβαιώσει ότι δεν έχουν συμβεί όλα τα ανωτέρω, ενώ έχουν συμβεί, τότε η ψευδής δήλωση ταυτίζεται με την απόκρυψη, αφού η απόκρυψη συντελείται δια ψευδούς δήλωσης και το

αποτέλεσμα της ψευδούς δήλωσης είναι ακριβώς να επέλθει τέτοια απόκρυψη. Επιπλέον των ανωτέρω, βλ. και παραπάνω, ενόψει ότι η ως άνω δήλωση και απόκρυψη δύνανται όντως να άγουν σε αποδοχή προσφοράς και ανάθεση δημόσιας σύμβασης σε προσφέροντα, ο οποίος, αν όσα απεκρύφθησαν, εξαιτίας της ανακριβούς δήλωσης περί ανυπαρκίας τους, ήταν γνωστά, θα ήταν ενδεχομένως αποκλειστέος, πολλώ δε μάλλον, όταν το αντικείμενο των ανωτέρω, δεν αφορά μια επιμέρους λεπτομέρεια ή σφάλμα επί περιγραφής περιστατικού, αλλά σε σωρεία διακριτών περιπτώσεων που ανάγονται σε βάθος χρόνου και τελούν στο σύνολο τους σε πλήρη γνώση του οικονομικού φορέα, δεν είναι δυνατόν να κριθούν τα ανωτέρω ως επουσιώδη ή μη σοβαρά. Ακόμη, εν προκειμένω άλλωστε, η αναθέτουσα δεν τελούσε σε γνώση για τίποτα εκ των ανωτέρω, αφού δεν της δηλώθηκε οτιδήποτε και επομένως δεν δύνατο, ακριβώς λόγω της εκ του πρώτου παρεμβαίνοντος απόκρυψης να προβεί σε στάθμιση και άσκηση της διακριτικής της ευχέρειας να κρίνει αν τα ανωτέρω περιστατικά συγκροτούν ή όχι τον λόγο αποκλεισμού του όρου 2.2.3.4.ζ της διακήρυξης και τούτο, ακριβώς διότι ο πρώτος παρεμβαίνων δεν της επέτρεψε δια της προσήκουσας δήλωσης του σχετικού με τον λόγο αυτόν αποκλεισμού, πραγματικού να προβεί στη σχετική αξιολογική και εκτιμητική της ευχέρεια υπαγωγής στον κανόνα του ως άνω λόγου αποκλεισμού. Ούτε άλλωστε, η αναθέτουσα κατόπιν της προσφυγής προβαίνει, πλέον εις γνώση των ανωτέρω, σε οιαδήποτε αιτιολόγηση περί φερεγγυότητας του πρώτου παρεμβαίνοντος παρά το ως άνω πραγματικό. Και τούτο, ενώ ασχέτως των ανωτέρω και μόνη της η διάγνωση έστω απόκρυψης στο νυν διαγωνισμό, ως και σε συνδυασμό με όλο το προηγηθέν ιστορικό που αποτέλεσε το αντικείμενο της και όπως, αυτό ανωτέρω αναφέρεται, και πάλι, στοιχειοθετείται αυτοτελώς ο λόγος αποκλεισμού του όρου 2.2.3.4.ζ στο πλαίσιο της νυν διακήρυξης. Αυτά, πέραν του ότι η αρνητική δήλωση στο ερώτημα περί διαπίστωσης τέτοιων γεγονότων δεν συνιστά απλή απόκρυψη πραγματικού, αλλά ως σαφής αρνητική δήλωση σε ερώτημα, όπου η αληθής απάντηση είναι θετική, αφού τα ερωτώμενα στο οικείο ερώτημα του ΕΕΕΣ συμβάντα έχουν όντως συμβεί, συνιστά ψευδή δήλωση περί πραγματικού και ερωτήματος με κρίσιμη σημασία

για την κατάγνωση λόγου αποκλεισμού στο πλαίσιο της νυν διαδικασίας. Τα ανωτέρω δε, ενώ αρκούσε και η απόκρυψη, χωρίς να είναι αναγκαία η σοβαρότητα της ψευδούς δήλωσης (και μάλιστα, αιτιολογούμενη αυτή η σοβαρότητα, σε σχέση με το αντικείμενο της και το δι' αυτής αναληθώς δηλωθέν ως μη συντρέχον πραγματικό, τόσο στο πλαίσιο της νυν διαδικασίας και τρέχουσας αρνητικής δήλωσης του παρεμβαίνοντος ως προς τον λόγο αποκλεισμού του όρου 2.2.3.4.ζ, όσο και στο πλαίσιο των προηγηθεισών διαδικασιών), ως και ασχέτως ότι, βλ. ανωτέρω, μόνη της η εν γνώσει όλου του ανωτέρω πραγματικού και δια πολλαπλών αποκλεισμών του από περισσότερες διαδικασίες, απόφαση του πρώτου παρεμβαίνοντος πάλι να δηλώσει αρνητικά στο οικείο ερώτημα, αν μη τι άλλο συνιστά τουλάχιστον βαρεία αμέλεια του και ουδόλως ελάσσονα παρατυπία, ενώ δεν προκύπτει καν, ενόψει των ανωτέρω, όλως ελαφρά αμέλεια και παραδρομή του προσφεύγοντα να δηλώσει ένα πραγματικό, συνιστάμενο σε σειρά αποκλεισμών του, που έτυχαν κρίσης και εκ της ΑΕΠΠ και εκ των δικαστηρίων κατά περίπτωση. Άλλωστε, το αποκρυφθέν δια της ανωτέρω μη αληθούς, αρνητικής δήλωσης στο ΕΕΕΣ του, πραγματικό έχει άμεση και κρίσιμη σχέση με την εις βάρος του κατάγνωση λόγων αποκλεισμού και την αξιοπιστία και φερεγγυότητα του, ο δε τυχόν μη εντοπισμός του ανωτέρω πραγματικού θα επέτρεπε σε αυτόν την αποδοχή του στη νυν διαδικασία (πρβλ. εκ του αντιθέτου, ΣτΕ ΕΑ 20/2020, που ερείσθη ακριβώς στο ότι το αποκρυφθέν πραγματικό δεν συγκροτούσε κάποιον σε κάθε περίπτωση λόγο αποκλεισμού). Εξάλλου, ασχέτως όλων των παραπάνω και της δια της παραπάνω αρνητικής δήλωσης το πρώτον στη νυν διαδικασία, συνδρομής του λόγου αποκλεισμού του όρου 2.2.3.4.ζ, σε κάθε περίπτωση, μόνο του το γεγονός ότι ανακριβώς συμπληρώθηκε το ΕΕΕΣ και δη, επί ερωτήματος και πληροφοριών κρίσιμων για την αποδοχή του πρώτου παρεμβαίνοντος και την έλλειψη λόγου αποκλεισμού, συνιστά παράβαση των όρων 2.2.9.1, 2.4.3.1 και 2.4.6.α-β' της διακήρυξης. Άρα, ο πρώτος παρεμβαίνων, πρώτον, ανακριβώς συμπλήρωσε το νυν ΕΕΕΣ του, δηλώνοντας, ψευδώς την έλλειψη σχετικού πραγματικού εκ του ερωτηθέντος στο ΕΕΕΣ του, περί του όρου 2.2.3.4.ζ και ούτως δια της ως άνω ψευδώς

αρνητικής δήλωσης, αποκρύπτοντας στοιχεία ουσιώδη περί λόγου αποκλεισμού, που τέθηκε στο πλαίσιο της τρέχουσας διαδικασίας και δη, θίγοντας την αξιοπιστία του, δεύτερον, συντρέχει ούτως ή άλλως, εις βάρος του το πραγματικό του όρου 2.2.3.4.ζ της νυν διακήρυξης και του άρ. 73 παρ. 4 περ. ζ' Ν. 4412/2016, όπως αυτό κρίθηκε πως συντρέχει, εντός της τριετίας και στο πλαίσιο τέτοιων πρόσφατων διαδικασιών και ενώ ο πρώτος παρεμβαίνων ουδόλως δήλωσε τα ανωτέρω, περαιτέρω δε, δεν δήλωσε ούτε επανορθωτικά μέτρα και άρα, είναι κατά το ορίζον και τέτοιες περιπτώσεις, ως άνευ ετέρου λόγους αποκλεισμού, 2.2.3.4 της διακήρυξης, άνευ ετέρου αποκλειστέος βάσει του οικείου λόγου αποκλεισμού και τούτο τόσο ως διαπραχθέντος εκ νέου στο πλαίσιο της νυν διαδικασίας, όσο και ως διαπραχθέντος στο πλαίσιο διαδικασιών της προηγούμενης προ της νυν προσφοράς του τριετίας, αλλά και διαπιστωθέντος και δια πράξεων διαπίστωσης πάλι εντασσόμενων εντός της ίδιας προ της νυν προσφοράς του τριετίας. Εξάλλου, επιπλέον των ανωτέρω, η εκ μέρους του παράλειψη δήλωση του ως άνω πραγματικού, ως και η ανακριβής αρνητική απάντηση στο ΕΕΕΣ του στο οικείο ερώτημα, συνιστούν και πλημμελή συμπλήρωση και υποβολή ΕΕΕΣ, που υπέχει θέση υπευθύνου δηλώσεως και άρα, ο πρώτος παρεμβαίνων είναι αποκλειστέος και βάσει του όρου 2.2.9.1, περί της προκαταρκτικής απόδειξης λόγων αποκλεισμού δια του ΕΕΕΣ, ως και του όρου 2.4.3.1 που ορίζει ως αναγκαίο δικαιολογητικό συμμετοχής του υποφακέλου δικαιολογητικών συμμετοχής-τεχνικής προσφοράς, της προσφοράς το ΤΕΥΔ και επομένως, απαιτεί την ορθή και πλήρη, ως προς τις απαιτήσεις της διακήρυξης, συμπλήρωσης του, αλλά και βάσει του όρου 2.4.6.α της διακήρυξης, που ορίζει ως άνευ ετέρου λόγο απόρριψης προσφοράς, την παράβαση μεταξύ άλλων και του όρου 2.4.3 και άρα και την πλημμελή υποβολή και δη, την υποβολή με ανακριβές περιεχόμενο, αναγκαίων δικαιολογητικών συμμετοχής του όρου 2.4.3.1, ήτοι και του ΤΕΥΔ, όπως εν προκειμένω, όπως και βάσει του όρου 2.4.6.β (καθώς, προκύπτει έλλειψη και σφάλμα στο ΕΕΕΣ μη δεκτική συμπλήρωσης, αφού συνίσταται σε ανακριβή απάντηση και μη δήλωση κρίσιμου πραγματικού περί λόγου αποκλεισμού) αφού προκύπτει υποχρέωση της αναθέτουσας να θέσει εκτός

διαγωνισμού τον διαγωνιζόμενο, η δήλωση του οποίου δια του ΕΕΕΣ/ΤΕΥΔ του, διαπιστώνεται ότι είναι αντικειμενικά ανακριβής (ΣΤΕ 753/2020, ΕΑ ΣΤΕ 93, 23/2020, ΔΕφΘεσσ 115/2020). Άρα, για όλες τις ανωτέρω βάσεις και κατ' αποδοχή των ισχυρισμών και του πρώτου κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος, λόγω της προσφυγής, ο πρώτος παρεμβαίνων είναι άνευ ετέρου αποκλειστέος και για όσα αναφέρονται στη νυν σκέψη, πέραν των λοιπών σωρευτικών βάσεων αποκλεισμού του, που προκύπτουν εκ των προηγούμενων σκέψεων, παρέλκει δε ως εκ τούτου η εξέταση των λοιπών κατά του πρώτου παρεμβαίνοντος, ισχυρισμών της προσφυγής.

6. Επειδή, συνεπεία των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η Προδικαστική Προσφυγή. Να απορριφθούν οι Παρεμβάσεις. Να ακυρωθεί η προσβαλλομένη, καθ' ο μέρος έκρινε αποδεκτές τις προσφορές των παρεμβαινόντων.

7. Επειδή, ύστερα από την προηγούμενη σκέψη, πρέπει να επιστραφεί το παράβολο.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δέχεται την Προδικαστική Προσφυγή.

Απορρίπτει τις Παρεμβάσεις.

Ακυρώνει τη με αριθμό 16/29.07.2021 (θέμα 11ο) απόφασης του Διοικητικού Συμβουλίου της αναθέτουσας, καθ' ο μέρος έκρινε αποδεκτές τις προσφορές των παρεμβαινόντων.

Ορίζει την επιστροφή του παραβόλου.

Κρίθηκε, αποφασίσθηκε και εκδόθηκε στις 8-3-2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ
ΜΙΧΑΗΛ ΔΙΑΘΕΣΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΤΣΑΠΑΛΙΑΡΗΣ